V. évfolyam, 41. szám

1949 október 7

Ludas Matyi

A Rákosi-beszéd után

Munkás: Látod komám, már csak két feje van, de mind a kettő sír a Tervkölcsön sikere miatt!

Békenap: október 2

Apró ügyek

Ha az ember (férfiember) tiszta inget vesz ki a fehérneműs szekrényből, joggal tűnődhet el azon, miért van végig begombolva? Azazhogy begombolva azért van, mert a vasalónő vasalás után begombolta. De miért gombolta be? Hiszen nyilvánvaló, hogy az inget felvétel előtt ki kell gombolni. Mennyi kidobott kézmozdulat és mennyi elfecsérelt idő!

Szerte az országban körülbelül három és félmillió férfi lehet (a gyerekeket nem számítva), aki inget visel. Heti három inget számítva, hetenkint tíz millió inget gombolnak be és ki. A begombolásra 10 másodpercet, a kigombolásra 20 másodpercet, mert az ember előbb mindig bele prótál bújni s aztán újra leveti, hogy tovább gombolja. Tízmilliószor félperc az ötmillió perc, a vak is látja. Ötmillió perc viszont cirka tíz esztendő. És ez csak hetenkint, ami egy esztendőre átszámítva 520 év. Vagyis évenkint 520 évet töltünk inggombolással.

Csoda, hogy győzzük.

*

Volt bajtárssal találkozom a körúton. Szervusz, szeeeehervusz. Nézünk egymásra, mert más mondanivalónk nincs egymásnak, amúgyis sietünk mindketten. Azt mondja:

— Szoklak olvasni.

Erre némán megszorítom a kezét, hadd érezze, hogy boldoggá tett. Aztán így folytatja:

— Fuvarozó vállalatom van. Itt van a telefonszámom. Öregem, ha költözködöl, vagy valamit szállíttatni akarsz, értesíts. Én viszont ha egy jó viccet hallok, megírom neked.

Szervusz, szeeehervusz...

A Magyar Nemzetben olvasom ezt a hirdetést:

„64 éves jómegjelenésű, jókarban levő, főbérleti lakás, nyugdíjas altiszt, özvegyember vagyok. Keresek egy hű, szeretni tudó feleséget, minden berendezésem megvan."

*

A kitűnő és méltán népszerű „Élet és Tudomány" legutóbbi számában olvasom a következő szerkesztői üzenetet:

„J. G. építész. Hogy ne legyen tyúkszemünk, szűk cipőt ne viseljünk. Vásárlásnál az új cipőben álljunk fel, mozgassuk benne ujjainkat jobbra-balra, utána pedig lábujjainkat húzzuk jól hátra, talpunk alá."

Minthogy ez a gyakorlat olvasónk nagy részének nem menne egykönnyen, laptársunk szerkesztői üzenetét kiegészítve, megmutatom mit kell csinálni tyúkszem ellen:

(T. L.)

Ifjúi erőben

A kilencven esztendős Tóth bácsi kint pipázik a kőpadkán a háza előtt. Elmegy előtte Mari néni, — együtt jártak iskolába —, és odaszól neki:

— Bírja még magát?

— Te, Mari, — veszi ki a szájából Tóth bácsi a pipát —, akár hiszed, akár nem, éppen annyi az erőm most is, mint legénykoromban.

— Nem lehet az...

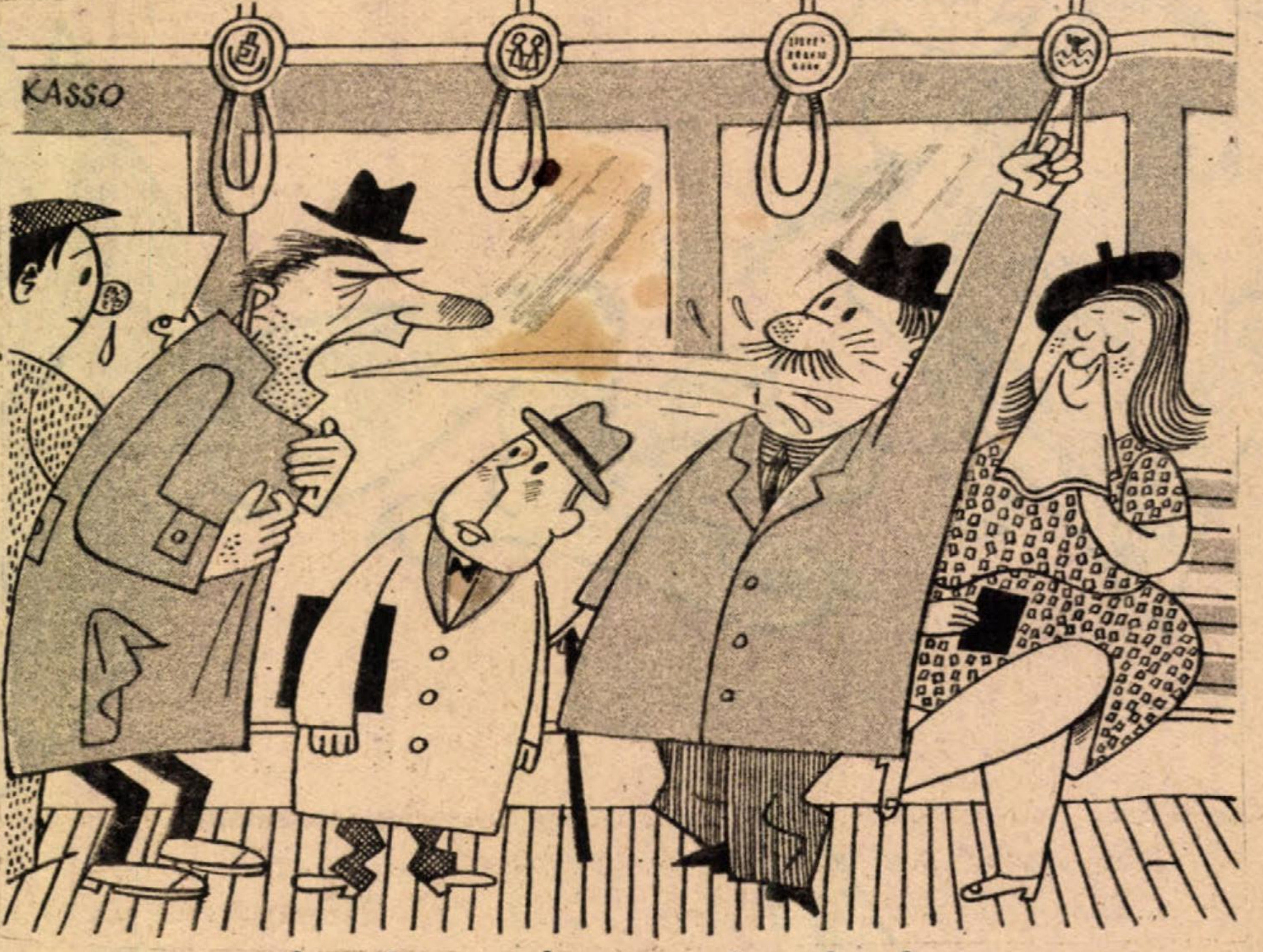
— Pedig úgy van. Látod ezt a padkát? vagy négy mázsa. Egyszer legénykoromban meg akartam mozdítani..., nem bírtam.

— És most bírja?

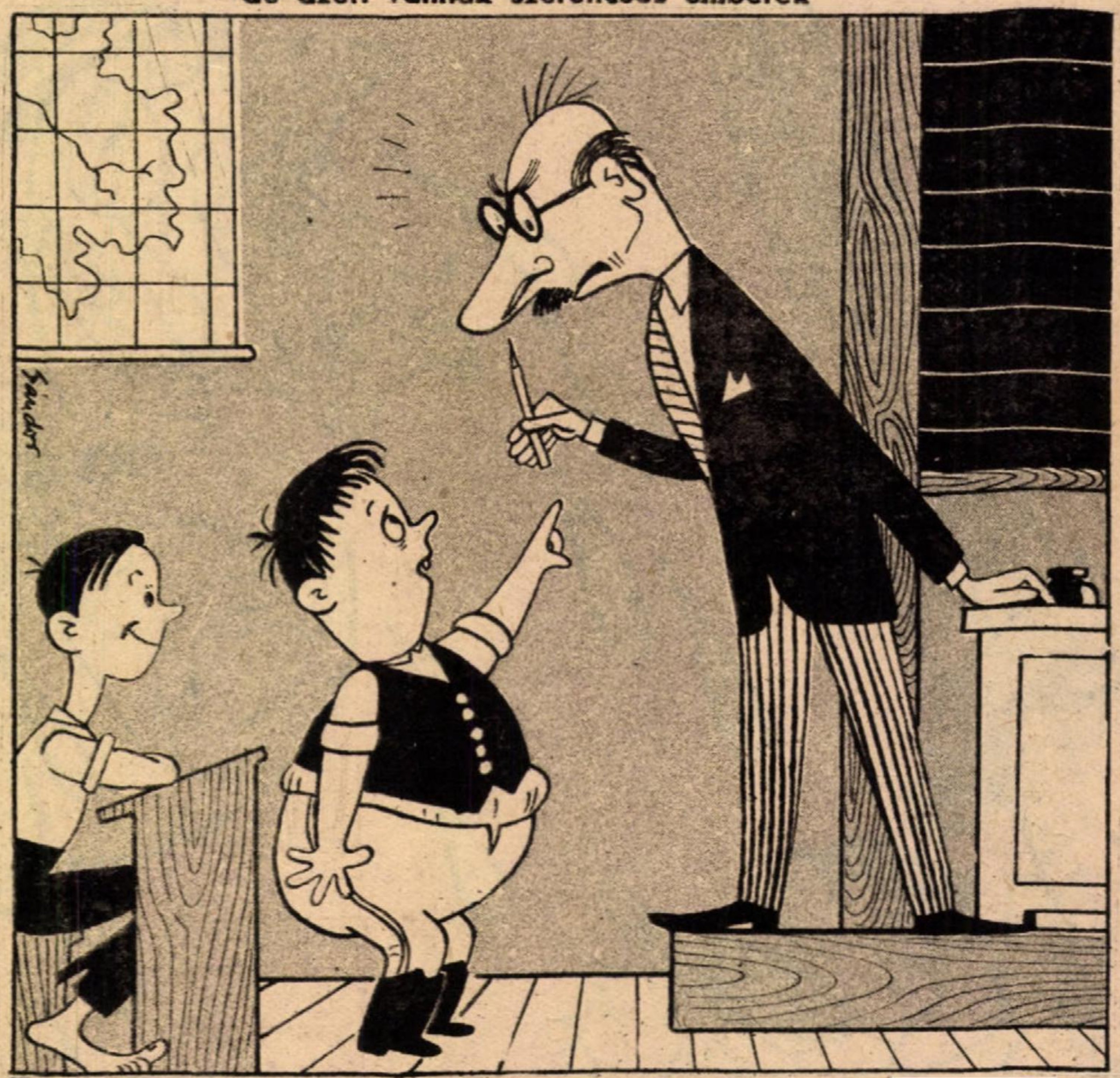
— Nincs változás az erőmben! Most se bírom!

Mindenki meg van hülve,

de azért vannak szerencsés emberek

Ez jut először eszébe!

Tanító: Mondj fiam egy ikesigét!
A kulák fia: Zsizsik!

Fűtsünk szénnel

— Ember, nem olvas maga újságot?!

$$$ Levél

Te hűtelen, te rossz, te céda,
Te voltál énnékem a minden
(S hozzá, hogy őszinték legyünk,
Nem is szerettél engem ingyen).

Rád gondoltam az izzó nyárban
S az aszú őszben, kedvesem,
Nem vigasztal meg érted, édes,
Az alkoholnak nedve sem.

Rólad beszéltem reggel, este,
Mindig számon volt a neved,
S most iszom ebből kifolyólag
Én egyetlenem, a levet.

Azt hittem, hogy csupán enyém vagy,
Hogy a szépségem rabul ejt,
Ugy véltem, akit én imádok,
Az mindenki mást elfelejt.

S másé lettél — hogy mit szenvedtem,
Szegények arra, jaj, a szók,
(Nem említve mit rád költöttem,
A rengeteg sok milliót!)

(E levelet egy ősz úr írta,
Szemében könny, ajkán szitok,
Az ősz úr neve Harry Truman
S a címzett az atomtitok.)

A MADRIDI SÖTÉT ERDŐBEN

Öreg erdő odvas mélyén
Agg remete éldegélt,
S egy-két marék moszatot a
Rossz fogával szétmelélt
Imádkozott, hogy a földből
Bárcsak moszat nőne ki,
Mivel hogy a táplálékát
Az képezte őneki.

Ám de nemcsak moszatos,
De maszatos is volt szegény,
Bizony nem úgy nézett ki, mint
Egy daliás vőlegény.
Ezt vetette a szemére
Franco, aki lepihent
Remeténknél, mert az erdőn
Egy fatörzsnek nekiment.

— Remete úr, tudom én, hogy
Nem él Ön itt malagán,
No de ennyi kosz és maszat
Enyhén szólva sok magán.
Néha napján megmoshatná
Képét, azt a feketét...
No, de erre elöntötte
A méreg a remetét.

— Szenyor, — szólt és végignézett
Termetén, e piszkafán,
— Tudom, kívül piszkos vagyok,
No, de bévül tiszta ám!
Ám de Ön csak kívül tiszta,
— Nincs mese, nincs viszakozz —
Lelke mint a szennycsatorna
Csupa bűz és csupa kosz!

Pályi Jenő.

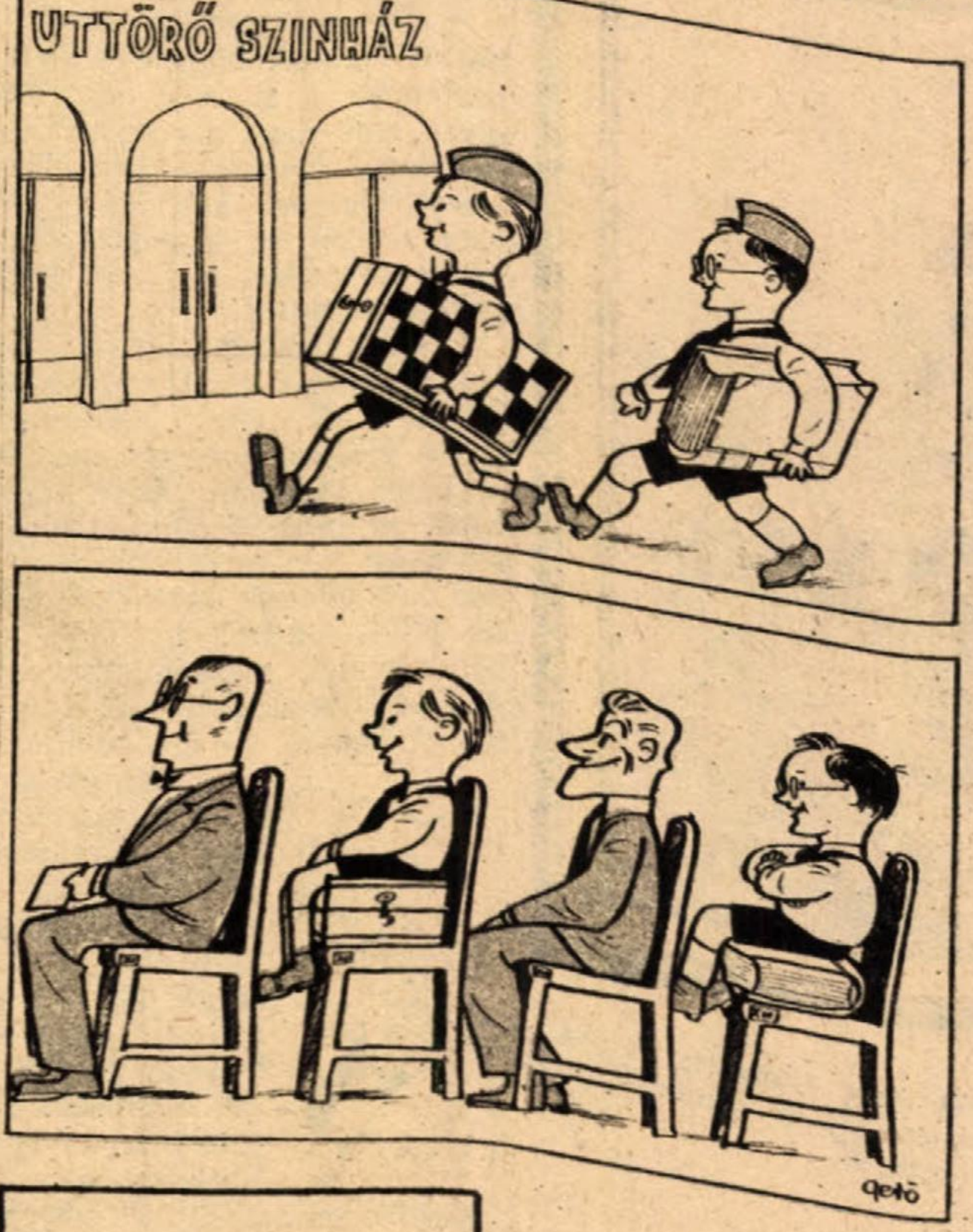

Nyolcszázezer alkoholista nő van az USA-ban

— Hát akkor drágám, nekem mennem kell. Holnap ilyenkor hasonfekve ugyanitt találkozunk.

Bemutató az Úttörő Színházban

Jugoszláviában csak a besúgók laknak jól

Jugoszláv munkás: Hogy lehet az, hogy ez az ember akkora kenyeret kapott a jegyére?
Jugoszláv pék: Na ja, spicli-pótjegye is van.

Gergely Miklós:

Harry bácsi

Csendesen pipáztam a rádió mellett, amikor megszólalt a csengő. Magas, elegáns, őszhajú férfi állt az ajtó előtt.

— Csinálj gyorsan egy kávét — szóltam ki halkan a feleségemnek a konyhába. — Truman van itt.

— Megőrültél? — dugta ki a fejét a feleségem, de el kellett ismernie, hogy nem őrültem meg, mert a férfi, aki üllőiúti ötödikemeleti lakásom ajtaja előtt állott és immár másodszor csengetett türelmetlenül, minden kétséget kizáróan Harry S. Truman volt.

— Beengedjük? — nézett rám habozva a feleségem.

— Ostoba kérdés — intettem le. — Elvégre mégiscsak világhíresség, vagy mi!

— De mit keres itt az Üllői-úton? — sziszegte a feleségem. — Hátha megőrült, vagy verekedni akar?

A látogató harmadszor is csengetett, mire kinyitottam az ajtót.

— Nem zavarok? — kérdezte Truman, angolos akcentussal.

— Dehogy zavar — igyekeztem udvarias lenni. — Lehettek közöttünk nézeteltérések, de ha egyszer olyan kedves, hogy felfáradt hozzám, mégiscsak a vendégem és...

— Szót se érdemel — vágott közbe Truman. — Ellenségektől lesznek a legjobb barátok.

— Minek köszönhetem? — igyekeztem a tárgyra térni.

— Az hosszú történet — mondta Truman. — Szabad leülnöm?

— Parancsoljon — mondtam. — Szivart, cigarettát?

— Köszönöm, hörghurutom van.

— Talán egy csésze kávét?

— Köszönöm, gyomoridegességem van.

— Egy pohár bort?

— A vesém...

— Hát semmit se szabad, ami jó?

— Háborút szabad lett volna — mondta mohón Truman. — Azt megengedte az orvos. Dehát...

— Szóval? — igyekeztem a tárgyra téríteni.

— Nos, hát a helyzet a következő. Emlékszik, mennyit támadott engem a Ludas Matyi?

— Volt egy pár kétháromhasábos rajzunk . . . — kötintettem.

— Semmi — legyintett Truman nagylelkűen. — Elmult, felejtsük el. Emlékszik arra a szeptemberre?

— Hogyne. Kiderült, hogy az atombomba nemcsak a maguké.

— Az — bólintott Truman keserűen és káromkodott egy nagyot. — Bocsánat — tette hozzá mindjárt udvariasan. — Ez még bennem van. Akkor rengeteget izéltek velem, hogy ne csináljak zrit — bocsánat a parlagi kifejezésért — a feleségem is azt mondta, hogy hátrább az agarakkal, Harry, most már hiába ugrálsz avval az atommal...

— Igaza volt a nagyságos asszonynak — bólintottam. — De maga nem hallgatott rá.

— Nem — mondta Truman és lehajtotta a fejét. — Pedig szegény drágám egyszer még egy vázát is felém dobott a vita hevében, igaz, hogy nem talált el. Nade mit cifrázzam, így ment az hónapokig. Akkor aztán jött a leégés, kicsit sokan voltak a munkások, tudja. Mit csinálhat az ember annyi melós ellen — bocsánat a parlagi kifejezésért — tíz kapitalistával?

— Emlékszem — bólintottam. — Ön akkor . . . hogyismondjamcsak ... izé ... eltávozott Amerikából?

— El — mondta szemérmesen lesütött szemmel Truman. — Eltávoztam, hogy úgy fejezzem ki magamat. Dehát ennek már három éve, ez 1949-ben történt, most már 1952-ben vagyunk, hagyjuk ezt. Most csak azért jöttem, hogy nem volna-e kedves megrendelni az emlékirataimat, félbőr kötésben, hathavi részletre, átvételkor fizetendő hét forint ötven, nagyon tanulságos...

Három Tervkölcsön-történet

1.

Van két kartársunk, akik régi riválisok. Nevezzük az egyiket X-nek, a másikat Y-nak.

— Te mennyit jegyzel? — kérdezi X a Tervkölcsön első órájában Y-tól.

— Kétszáz forinttal többet, mint te — felelte Y. — És te mennyit jegyzel?

2.

A vállalatok egyes osztályai is versenyben álltak egymással. Egy lapvállalatunk egyik osztályán éppen Kovács István János írja alá az ívet. Az aláírásgyűjtő felhördül!

— Dupla keresztnév! Fantasztikus! Az ilyenek miatt maradunk le a versenyben! Egy keresztnév aláírása legalább négy másodperc!...

3.

Két munkás beszélget:

— A ti üzemetek eredménye hány százalékos?

— Száznyolc és fél.

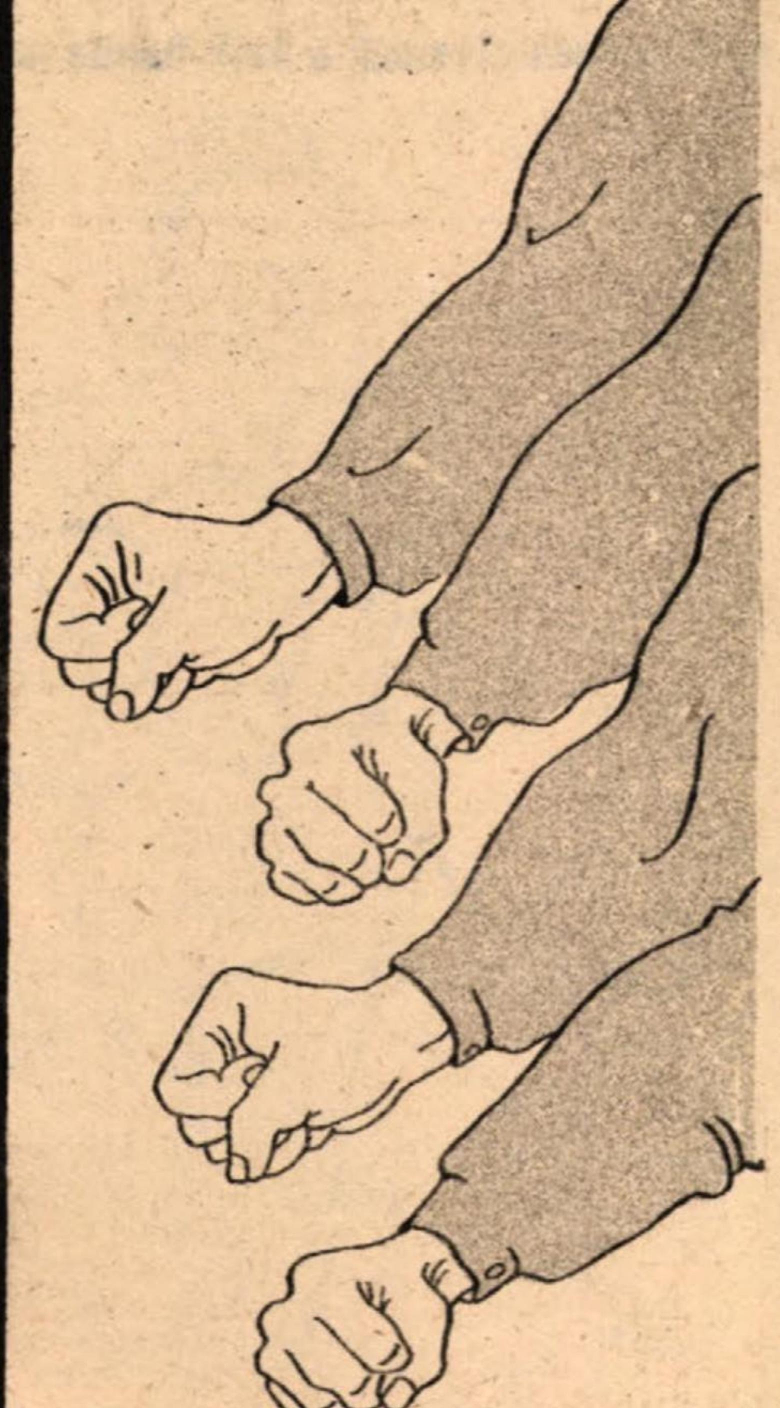
— Száznyolc és fél?

— Igen. Száznyolc, és fél, hogy lemarad a versenyben...

Kép szöveg nélkül

Mi ez?

Lásd a túloldalon. ⟶

Ez az igazi virtus!

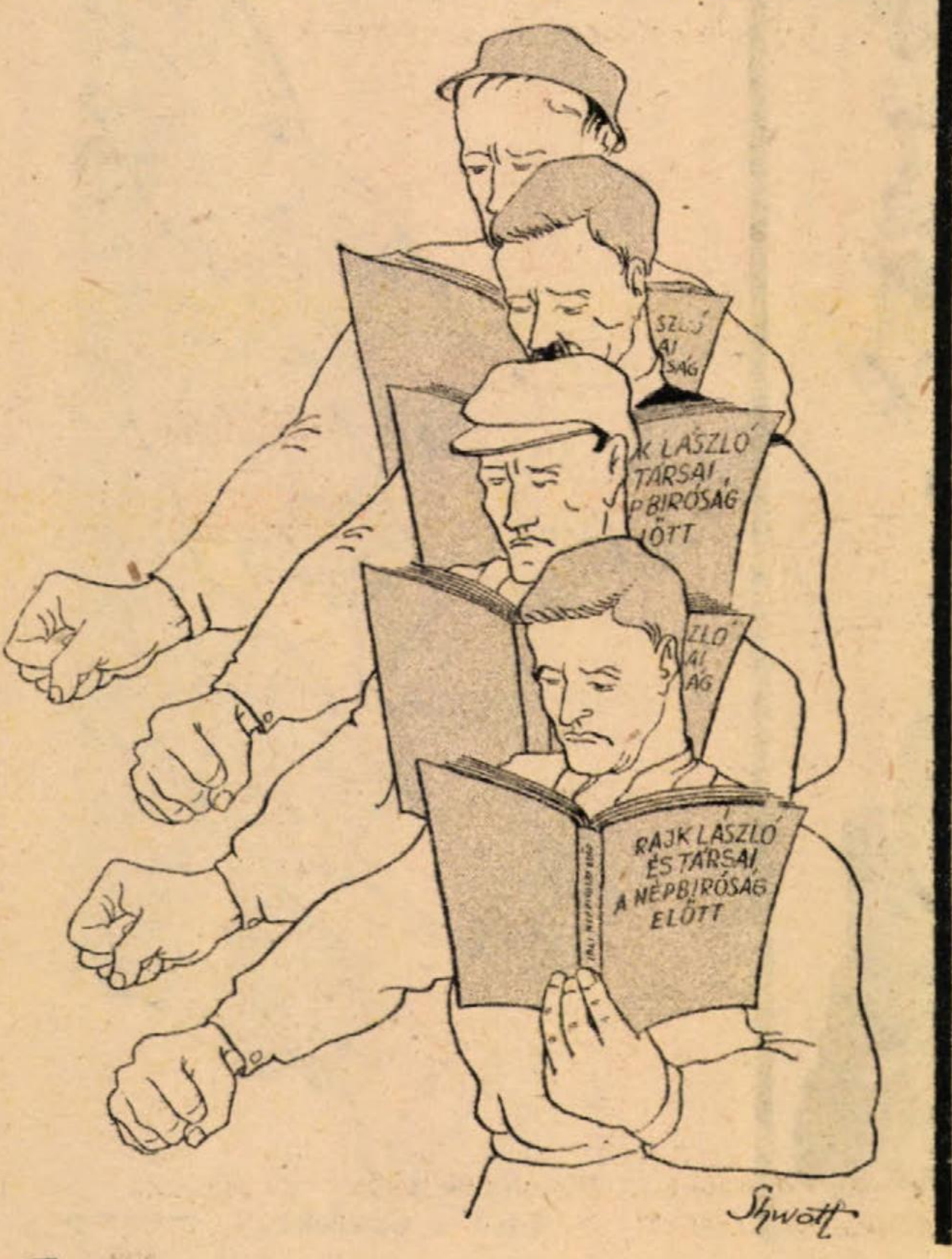
— No anyjuk, jól elbántam evvel a taknyos Kovács Ambrussal.
— Jesszusom, megverted?
— Dehogy, százszázalékkal több tervkölcsönt jegyeztem, mint ő.

A szovjet festők kiállításán

Absztrakt festő: Hát nem mondom, szépek a színei, frappáns a kompoziciója, eredeti az elgondolása, de van egy nagy hibája: teljesen érthető.

Az elvtársak olvassák a Rajk-banda gaztetteit

Ludas Matyi azt üzeni

Wessely Sándor, Tatárszentgyörgy. A szerkesztőségeknél mindenütt az a szokás, hogy kéziratokat nem őriznek meg és nem küldenek vissza. Különösen így van ez pályázatoknál, amidőn többezer kézirat érkezik be.

Borsszem Jankó. Sajnos, önnek van igaza, minket is tévedésbe ejtettek, de reméljük a legjobbakat.

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ

Lapkiadótulajdonos: SZABADSÁG lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel., 139—150 és 138—382.
Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépein. V., Honvéd-u. 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly.

Gádor Béla:

EGY AMERIKAI KARRIER TÖRTÉNETE

Johann Wolfgang Goethe még egészen fiatalember volt, amikor kivándorolt Amerikába, hogy ott, a kötelező hagyományok betartásával karriert csináljon. Néhány évig lelkes fiatalsága egész hevével tányérokat törölgetett az „Undok Maszat"-hoz címzett vendéglőben és akkorákat éhezett, hogy az már szinte túlzásnak tűnt a pompás felhőkarcolók tövében. Ekkor merész vállalkozásba fogott és önállósította magát. Spórolt pénzecskéjéből kis taligát vett magának s azzal járta be a várost. Télen fagylaltot árult, nyáron forró italokat, mert élelmes ember volt és így akarta kiküszöbölni a konkurrenciát. Az üzlet azonban így sem ment és Goethe már-már öngyilkosságra gondolt, amikor életében döntő változás állott be.

Belszeretett ugyanis Mary Bumfordba, akit a 25-ik utcai ingatlanügynökök jótékonycélú teadélutánján ismert meg. Goethe akkor lett figyelmes a lány tündöklő szépségére, amikor az tomboló lelkesedés közepette átvette a derékkarcsúsági verseny első díját, egy halványkék selyempárnát, amelyre narancssárga betűkkel ez volt hímezve: A 25-ik utca legkarcsúbb leányának.

Később kiderült, hogy a lány sem idegenkedik Johanntól, mert több tüzes szambát is eljártak együtt s miközben feneküket egymáshoz verdesték, Johann szíve csordultig megtelt gyengéd érzelmekkel.

Goethe hazakísérte a lányt és a kapuban megvallotta szerelmét. Mary lesütötte csodálatos szempilláit és rövid habozás után így szólt:

— Én is szeretlek téged Johann, de be kell látnod, hogy egy lány, akinek 55 centiméter a slussza, nem mehet férjhez olyan emberhez, aki télen fagylaltot, nyáron forró italokat árusít. Előbb neked is híres embernek kell lenned, hogy méltó légy karcsú és díjatnyert derekamra. Én várok rád, mert úgy szeretlek, hogy az nem mindennapi.

Goethe elszántan sietett haza és azonnal munkához látott. Mindenekelőtt testrészein különféle méréseket eszközölt, hátha valami szokatlan mérettel megalapozhatná hírnevét. Még a kéz- és lábujjait is megszámlálta, hátha több vagy kevesebb van a kelleténél. Sajnos, teljesen normálisnak bizonyult. Ekkor jó ötlet jutott eszébe. Leült és megírt egy kötet verset, majd elvitte egy kiadóhoz. A kiadó fanyalogva forgatta a sűrűn teleírt lapokat és így szólt:

— Sajnálom, fiatalember, mi csak híres emberek műveit tudjuk közölni. Előbb híresnek kell lennie, akkor majd jöjjön vissza. Verseket egyébként sem adunk ki. Inkább érdekfeszítő regényeket, amelyekben eredeti írói figurák szerepelnek: lidércek, vámpírok és embertigrisek. Ilyeneket írjon.

Goethe hazarohant és megírt egy kétkötetes regényt „Wilhelm Meister rémtettei" címen. Ezzel sem volt nagyobb szerencséje. A kiadó azt mondta, nincs fantáziája. Wilhelm Meister ugyanis úgy végzi ki áldozatait, hogy előbb meghámozza őket, mint egy almát, majd kompótot főz belőlük. Ez már annyiszor volt amerikai regényekben, hogy egy írónak, aki csak valamit is ad magára, ilyet nem szabad leírnia.

A hírnevet hajhászó fiatalember kezdte türelmét veszíteni. Most tudományos kutatásokba fogott és sikerült is bizonyos felfedézeseket tennie a matematika és fizika terén, amelyeket bemutatott az illetékes tudós társaságoknak. Itt ötleteit ellopták a hadiipar számára, őt magát pedig szolgákkal dobatták ki. Ezalatt erényes menyasszonya, a tündöklő szépségű Mary még mindig hűségesen várt rá, annak ellenére, hogy közben két egészséges fiúgyermeknek adott életet. Goethe nem adta meg magát és végső eszközhöz folyamodott: színdarabot írt. Egy drámai trilógiát alkotott, „Wallenstein, a lótolvaj" címen, amelyet az „Iphigenia a Kakadu bárban" című zenés bohózat követett. A Broadway-n már mindenki ismerte, elnevezték bolond Wallensteinnak és ha jelentkezett egy színháznál, már a portás is a szemébe röhögött.

Ekkor már öregedett, de tettereje nem tört meg és szerelme változatlan fénnyel ragyogott. Elhatározta, hogy megalkotja élete főművét, amelyben az élet és halál nagy titkairól lerántja a leplet. „Dr. Faust végzetes éjszakája" ezt a címet adta a nagy műnek, amelyet egy nyilvános parkban egy fa tetején írt, minthogy ebben az időben már lakása sem volt. Itt ült az öreg Goethe egy vastag ágon és irdogált, miközben friss rügyekkel és a madarak tojásaival táplálkozott. Egy szép napon, amidőn hatalmas művének éppen utolsó lapjain dolgozott, arra lett figyelmes, hogy sűrű embertömeg veszi körül a fát. Rövid idő mulva már az egész tér megtelt hullámzó, ünnepélyes arcú emberrajjal. Goethe csakhamar rájött, hogy ez az ünnepi tömeg az ő tiszteletére gyűlt egybe. A közelállók nyájasan integettek, a tömegben néhány diszkrét éljenzés is elhangzott. Az öreg Goethe befejezte az utolsó mondatot és megkönnyebbülten sóhajtott fel:

— Végre, úgylátszik, mégis észrevettek.

Minden jel erre mutatott. Rendőrök kerültek elő, akik kordont vontak, egy katonazenekar valami ünnepi indulóba kezdett s feketébe öltözött tekintélyes urak jelentek meg a kordonon belül. Johann Wolfgang Goethe lemászott a fáról és kitárt karokkal, meghatottan indult az ünneplő sereg felé. Egetverő éljen harsant fel és az egyik tekintélyes úr megragadta a kezét:

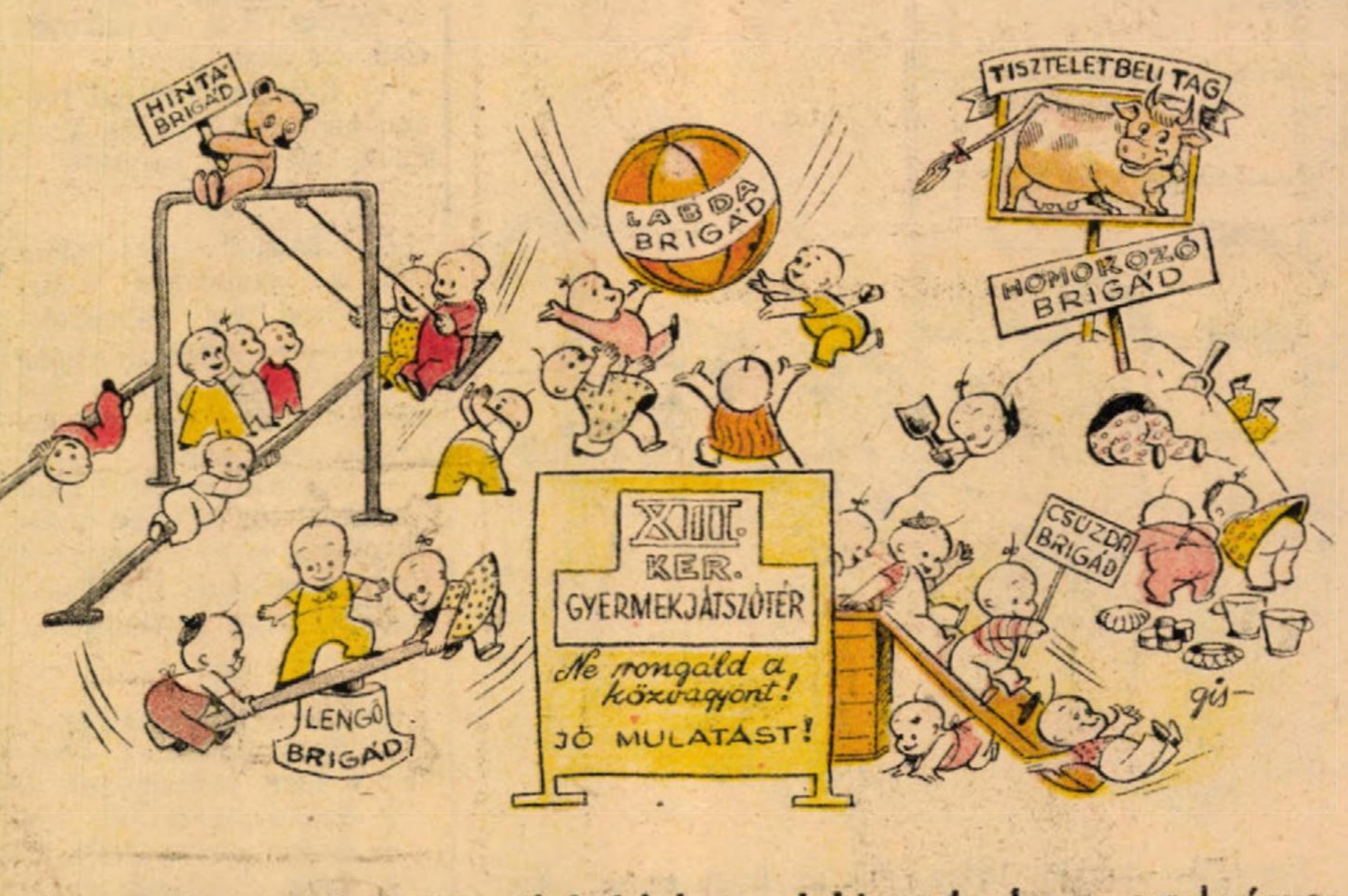
— Gratulálok, — szólt meghatottságtól remegő hangon — ön megdöntötte a fánülés világrekordját!

*

Mondanom sem kell, hogy Johann Wolfgang Goethe néhány nap alatt Amerika legnépszerűbb embere lett. Óriási példányszámban adták ki műveit, lekötötték egy hollywoodi film főszerepére, fogpasztát és melltartót neveztek el róla. A tündöklő szépségű, karcsú kis Maryről, aki időközben öreg lett és kövér, persze teljesen megfeledkezett. Ellenben egy 18 éves táncosnőt vett feleségül, de úgy hírlik, már válik is tőle.

Új játszóterek a munkáskerületekben

A legifjabbak játszóbrigádokat alakítottak, hogy eredményesebben teljesíthessék a játéktervet.

Ki korán kel...

Szerdán este tízkor csengettek nálunk. Kovács Jenő állt az ajtó előtt, a földszínt 38-ból.

— A telefonhoz kérik, Brinza úr.

Leballagtam vele a földszintre. Éppen vendégek voltak náluk, egy zöldszemű, feketeszakállas ember, pipával a szájában, meg a felesége.

— Bocsánat a zavarásért, — mondtam és felvettem a telefonkagylót.

Fehér Tivadar volt, a művezetőnk.

— Milyen szerencse, hogy megtaláltalak, Brinza, — repesett a szíve a telefonba. — A mi vállalatunknál is versenyben csináljuk a Tervkölcsönjegyzést, azt tudod? Remélem, neked is szívügyed, hogy a mi üzemrészünk nyerjen?

— Meghiszem azt! — kiáltottam. — Nem is az öntöde! Minden versenyt ők nyernek! De most hoppon maradnak!

— Úgy is van, — bólintott Fehér Tivadar szinte hallhatóan a telefonba. — Pattanj fel a biciklidre, járd végig a gépműhely valamennyi emberét és mondd meg nekik, hogy holnap reggel félhétkor legyenek bent, hogy hétre aláírva ott lehessenek a jegyzési ívek a központban.

— Nagyon helyes, — rikkantottam. — Félhétkor mindnyájan bent leszünk és hétre aláírva ott lesznek az ívek a központban! De muszáj ehhez felpattanni? Már úgy értem, hogy a biciklimre?

— Pék Iván Lőrincen lakik, — mondta Fehér.

— De negyedtizenegy van már.

— Nem baj, — felelte Fehér, — háromnegyedtizenegykor is ott fog lakni! Hát csak frissen, Brinza!

— No, mindegy — mondtam, — már pattanok! Fő, hogy a gépműhely győzzön! Szervusz!

A feketeszakállas ember megveregette a vállamat!

— Ez már beszéd! Ez aztán a lelkesedés! Melyik vállalatnál tetszik lenni?

— Első Budapesti Művek.

— Milyen szép neve van, — ábrándozott el a feketeszakállas.

Elköszöntem, biciklire kaptam. Nem azért mondom, de remekül dolgoztam. Reggel félhétkor bent volt az egész társaság, félhét után egy perccel megvoltak az aláírások, félhét után két perccel már ott voltam az ívvel a központban, Derecskei elvtársnál.

— Tessék — mondtam szerényen, de gőgösen. — Győztünk?

— Majdnem — mondta Derecskei. — Csak egy üzemrész előzte meg magukat. Az öntöde. Ők félhét előtt tíz perccel behozták.

— Hogy lehet az? — hápogtam. — Ki van zárva!

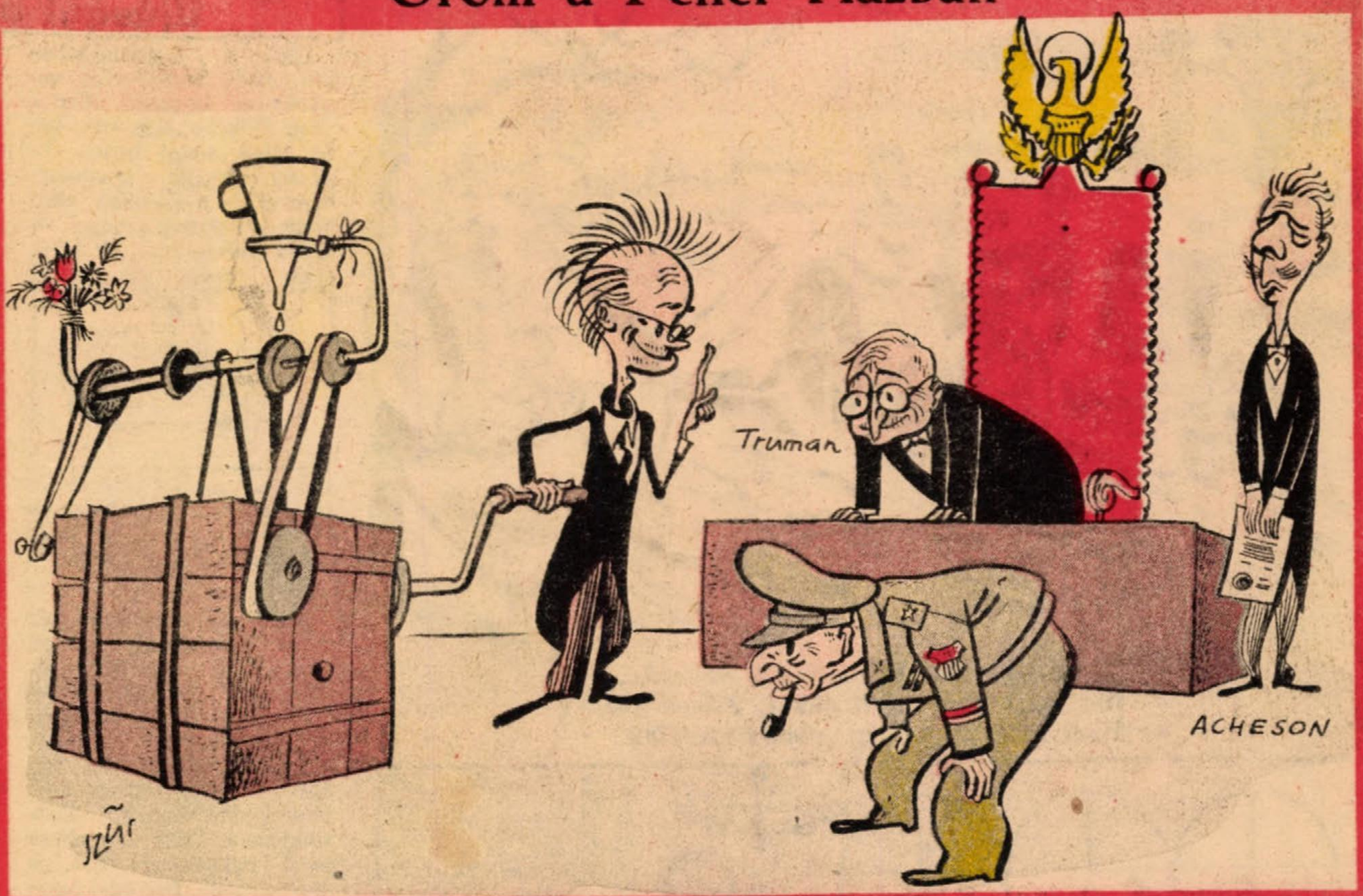
— Úgy lehet, hogy ők már negyedhétre bejöttek. Azt mondta Molnár Alajos, hogy amikor az éjszaka meghallotta, hogy a gépműhely félhétre jön be, feléjszaka telefonált, hogy az öntödések negyedre jöjjenek be.

— Molnár Alajos? Ki az?

— Az öntödében van. Nem ismeri? Egy olyan zöldszemű, feketeszakállas ember, mindig pipa van a szájában...

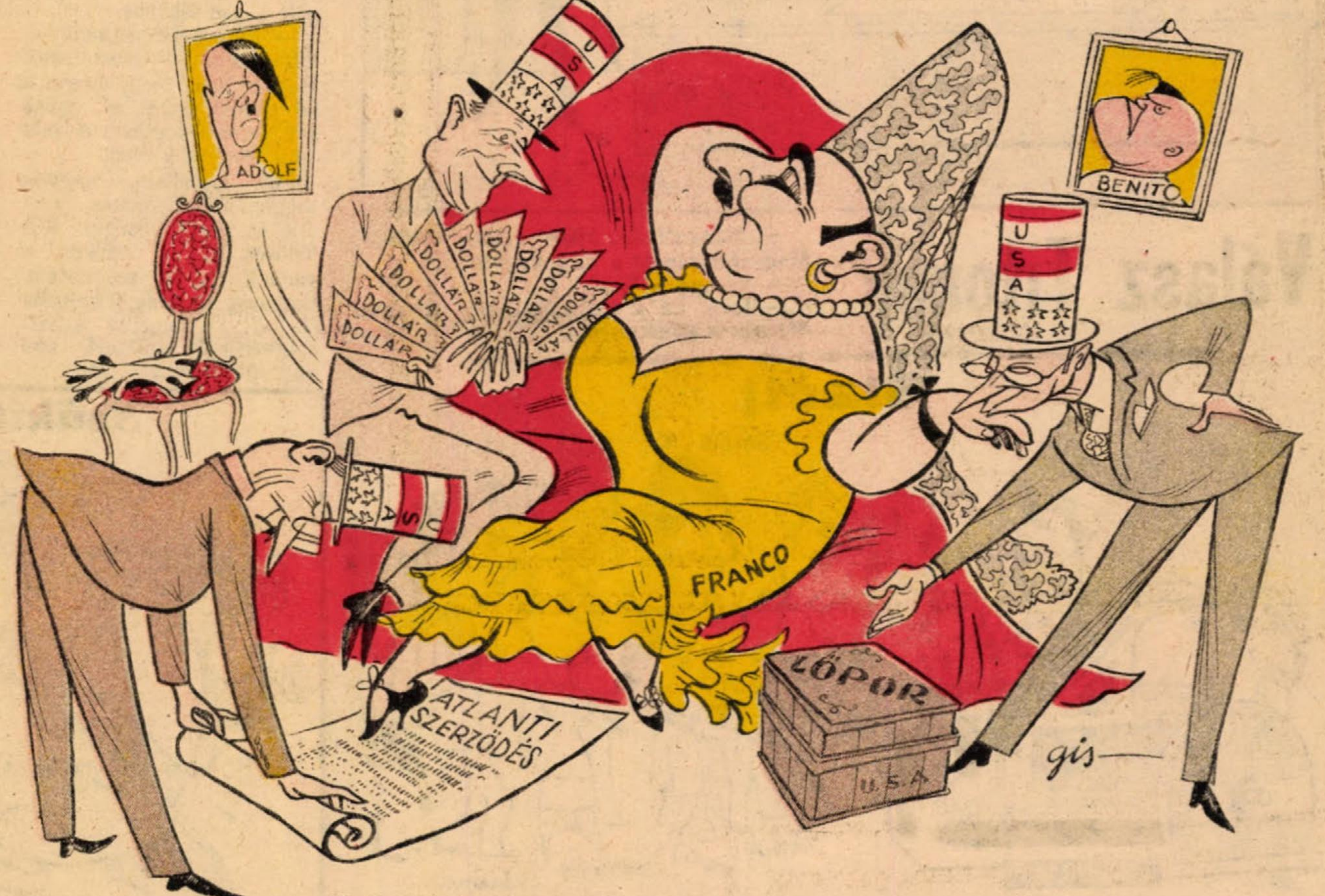
g. m.

Öröm a Fehér Házban

Truman: Mi ez?
Feltaláló: Neve még nincs.
Truman: És mire jó?
Feltaláló: Semmire.
Truman: Hát akkor miért ajánlja ezt nekem!
Feltaláló: Mert ez nincs az oroszoknak.

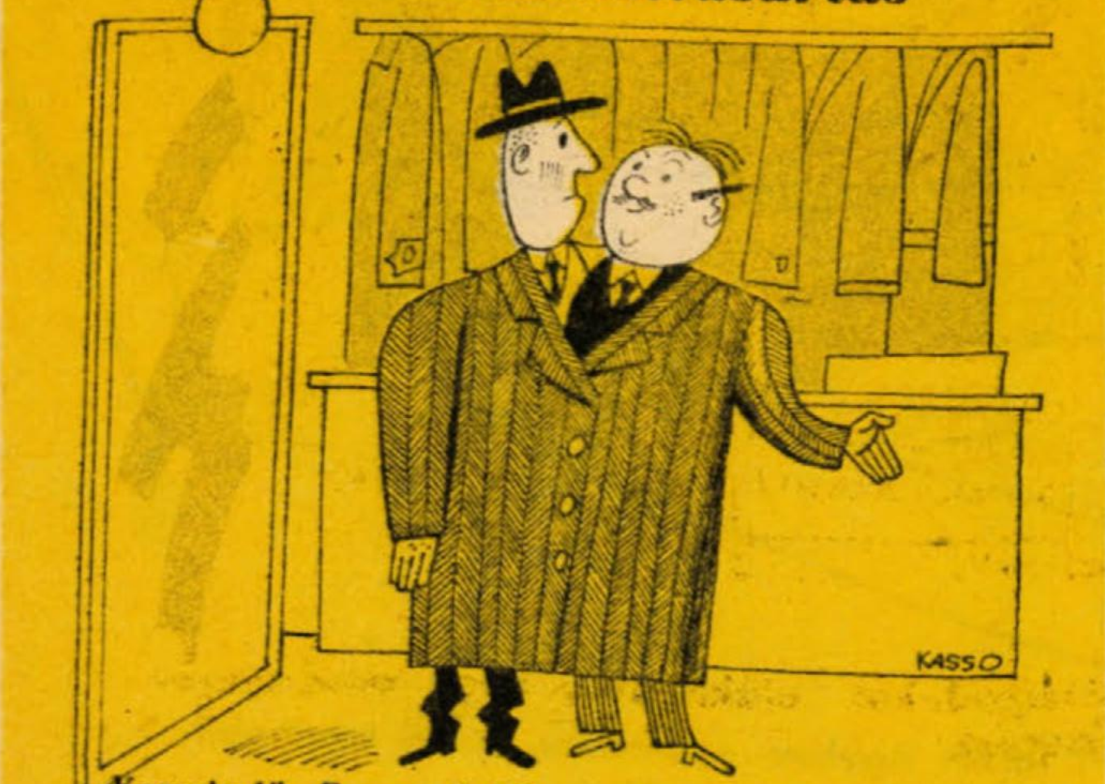
USA-szenátorok Franconál

Franco: Uraim, el vagyok ragadtatva! Ennyi figyelmet nem is reméltem...

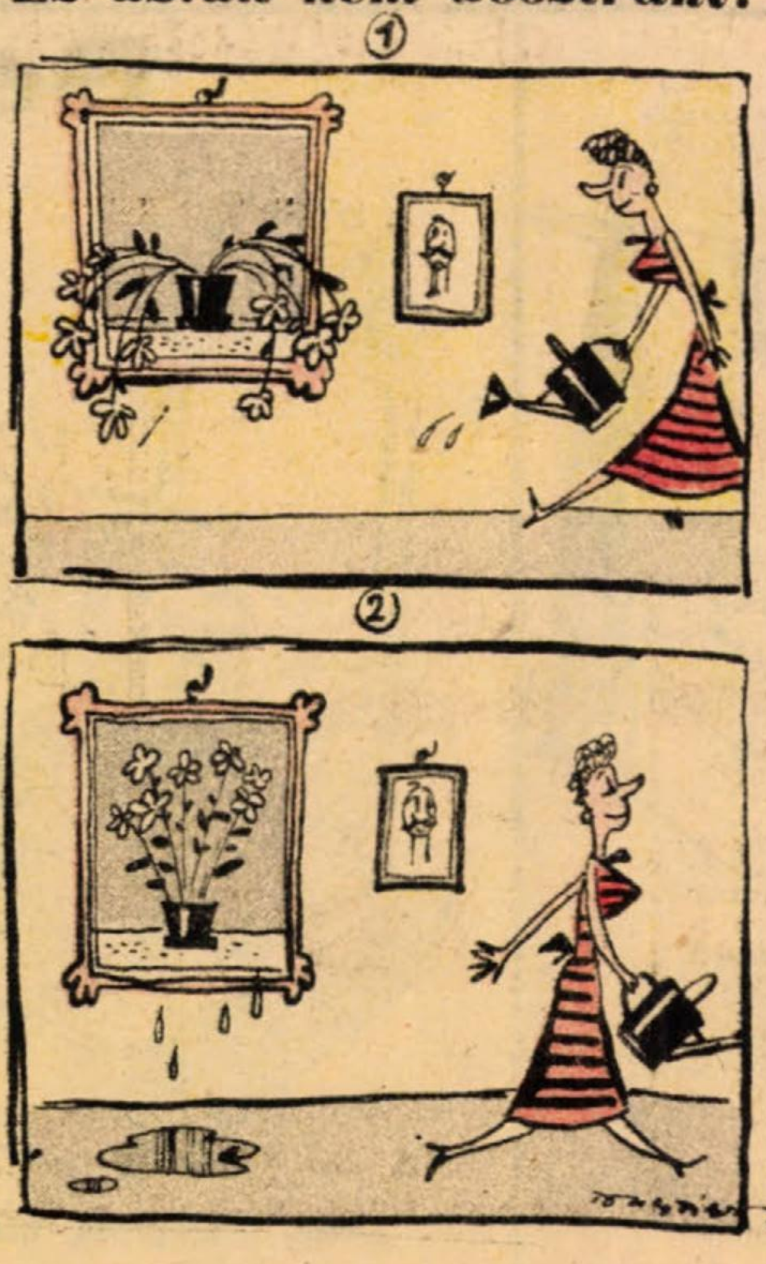

Télikabátvásárlás

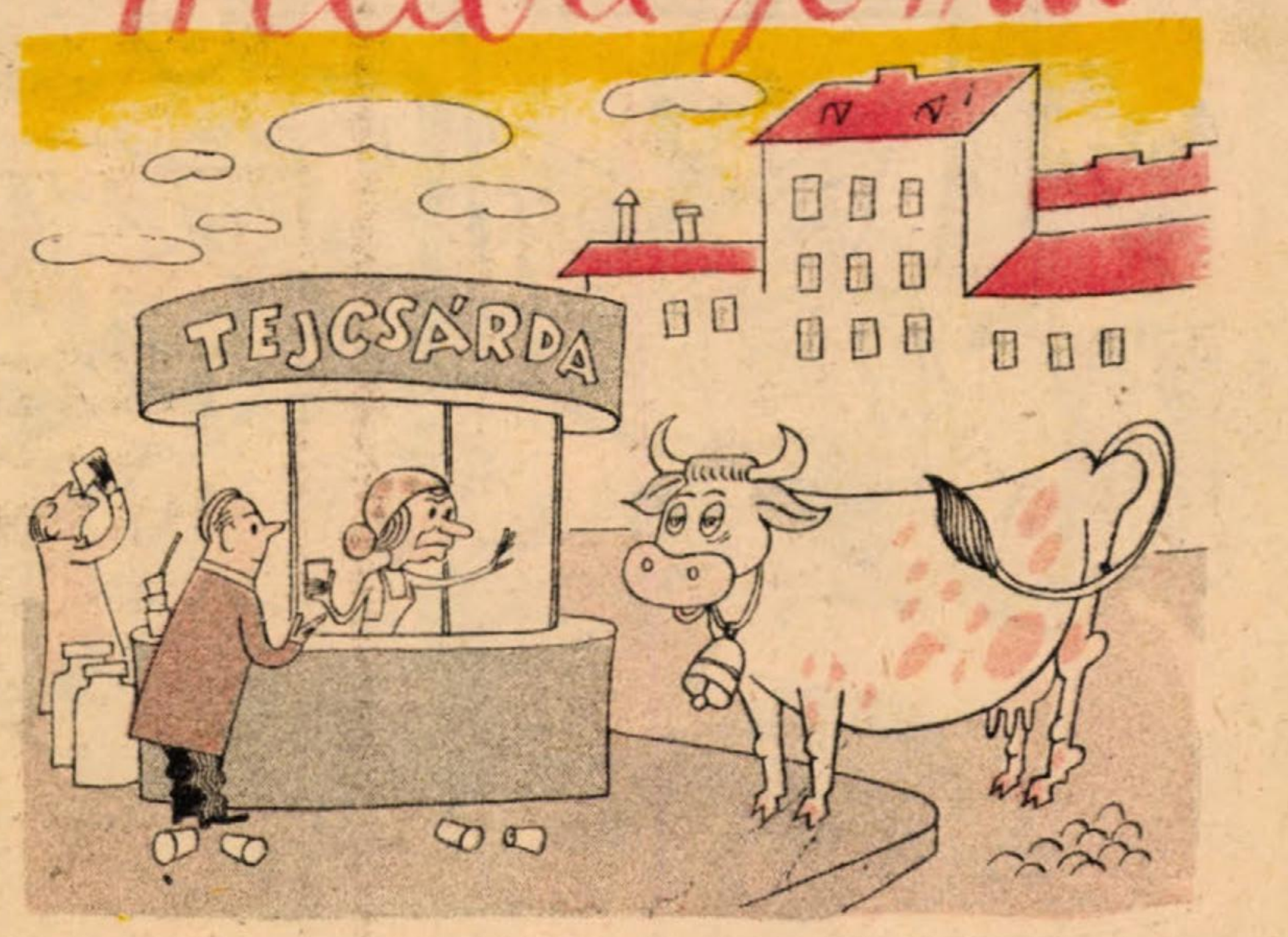

Kereskedő: Erre a kabátra tetszik azt mondani, hogy szűk?!

Ez aztán nem absztrakt!

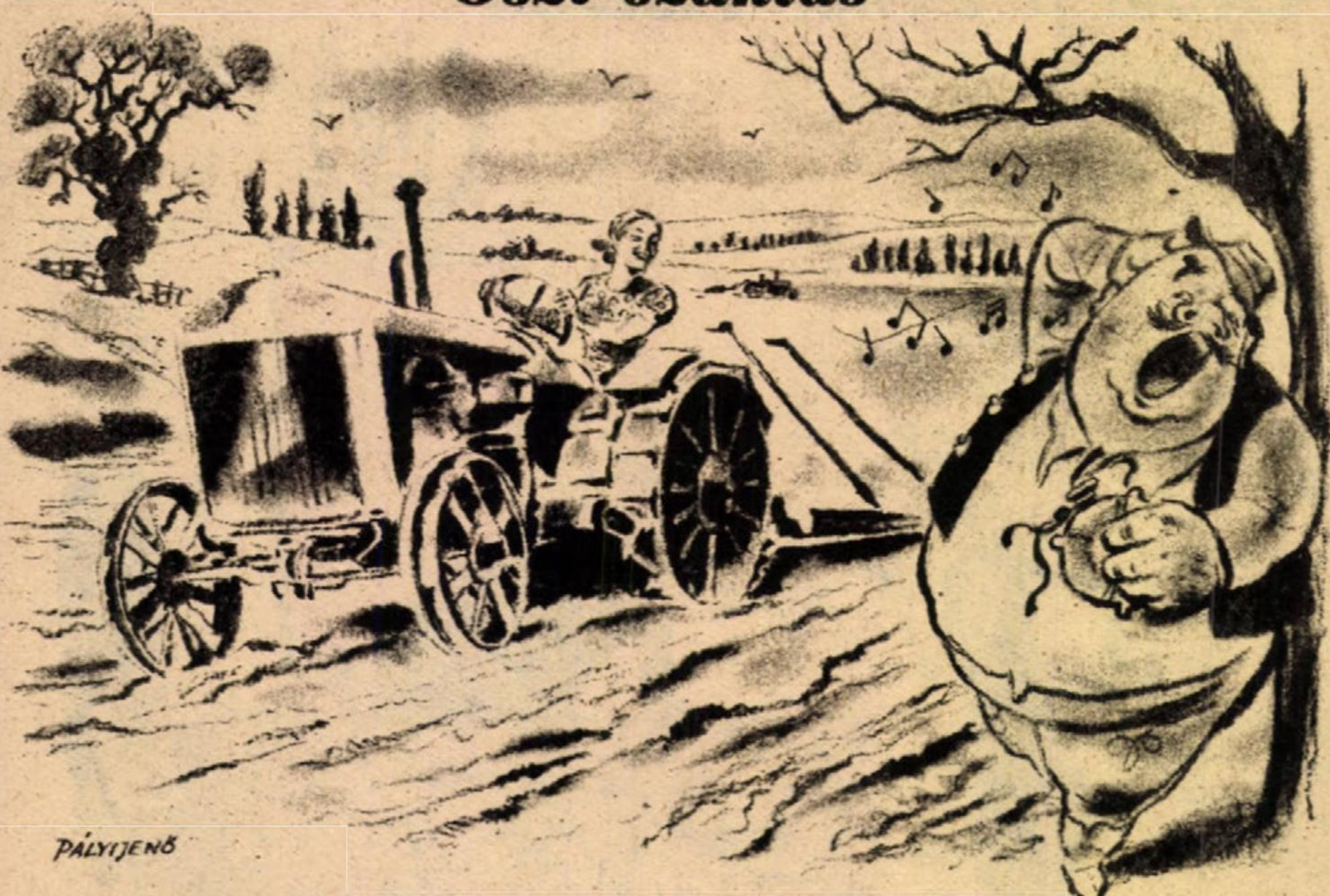

Hiába jött...

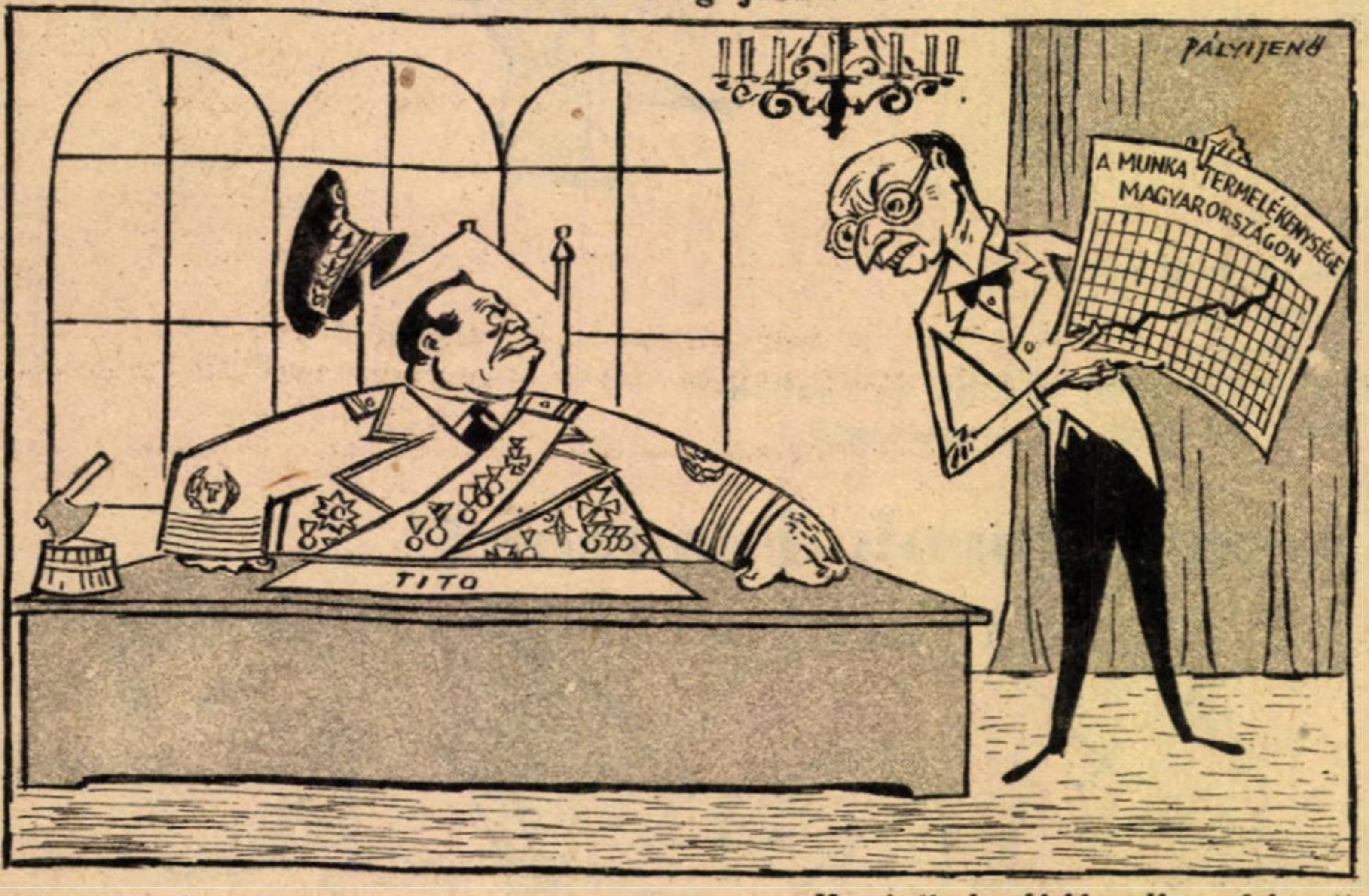

AZ ELARUSITÓNŐ: Köszönjük Riska nagysám, el vagyunk látva, most nincs szükségünk semmire.

Őszi szántás

— Szeretnék szántani, hatökröt hajtani...
— Hát mért nem szánt akkor, Zsíros gazda?
— Mert szabotálni még jobban szeretek.

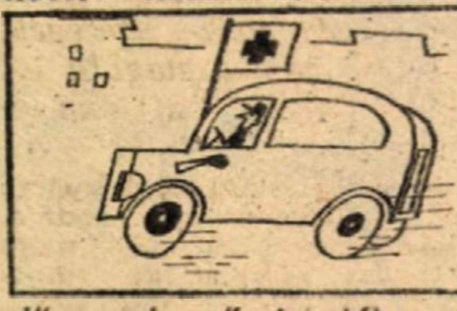
Válasz Titonak

— Marshall úr, újabb válasz érkezett Magyarországról a Rajk-ügyben.
— Ez egy válasz?
— Igen. Ez a termelékenység emelkedésének a grafikonja.

B. Kovács György:

Ifjúsági automobil

Ülök a mentőkocsiban (mivelhogy mentőorvos vagyok) és figyelek előre a vezetőfülkébe. Két erős kezet látok, amint biztos fogással irányítja a kormánykereket és a kormány előtt látom a halvány fénnyel világító műszerfalat. A fehér kocsi nesztelenül szalad

előre a koraőszi estében és ahogyan nézem az idegesen vibráló mutatókat, eszembe jut valami. Az én autóm.

— — — — — — — — — —

Mert nekem is volt már autóm. Mégpedig akkor, amikor még a bátyám kinőtt kabátjában jártam iskolába és kicsit ágaskodnom kellett, hogy felérjem a csengőt. Harmadikos voltam és egy remek autó társtulajdonosa. A másik tulajdonos egy Bambusz nevű fiatalember volt, a szomszédom. Bambusz szenvedélyesen szerette az autót. Egy reggel megyek be az iskolába, hát látom, hogy ott térdel a pad előtt és szorgalmasan dolgozik valamin.

— Szervusz Bambusz! Mit csinálsz?

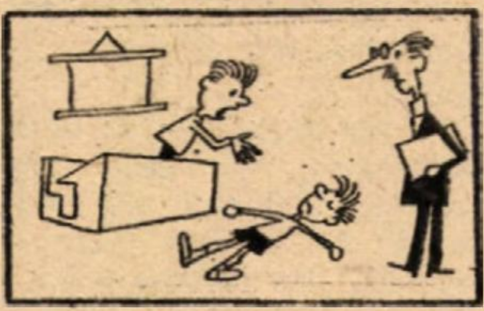
— Szerelek — válaszolt Bambusz röviden és egy törött fejesvonalzót madzagolt a pad lábához.

— Ez a sebességváltó — tette hozzá — mert mától kezdve tudd meg, hogy a mi padunk autó és egész nap autózni fogunk. A fele autó persze a tied.

Mit tagadjam, nagyon meghatott Bambusz zsenije és nagylelkűsége. Különösen akkor, amikor a padunk tetejét megláttam. Bambusz ugyanis felrajzolta ide azt a rengeteg sebességmérőt és műszert, ami egy igazi autóban van.

Ettől kezdve Bambusz minden reggel ott állt a pad előtt és megvárt. Mikor beültem, leguggolt, kurblizott és sustorgott egyet, majd beült mellém és egész délelőtt autóztunk. Mindaddig, amíg ki nem hívtak felelni. Ilyenkor Bambusz kapcsolt, levette a gázt és sustorgott, azután kiszállt valamelyikünk. Felelés után Bambusz újból kurblizott és mentünk tovább.

Így ment ez hosszú ideig, amíg eszembe nem jutott, hogy én viszont orvos szeretnék lenni és ha már van autónk, hát legyen baleset is. Lett is, mert Bambusz rendes gyerek és jó barát volt. Egy tolltartóból és két tollszárból kompresszort szereltünk fel, hadd legyen igazi versenyautó és ezután mindennap volt baleset. Bambusz kifeküdt

a pad elé és jajgatva kiáltozott segítségért. Én ilyenkor gondosan megvizsgáltam és bekötöztem itatóspapírral a sérüléseit.

Egyszer éppen baleset volt és már régen befejeztem a kezelést, de Bambusz nem akart felkelni. Ott feküdt a földön és hiába ráncigáltam, nem mozdult. A tízpercet már lecsöngették és egyszercsak belépett a rettegett Gráf tanár úr.

— Hé, Bambusz, ne vacakolj! Itt a Gráf! — súgtam a fülébe, de már későn, mert Gráf tanár úr lecsapott ránk és mindent észrevett. Ránézett a padunkra, aztán végigmért minket és kérte az intőkönyvünket. És mikor másnap reggel bementünk az iskolába, a padunk teteje szép tisztára volt mosva és egyáltalán nem hasonlított többé autóra. Lesujtva néztük elveszett kocsink földi tetemét, de nem lehetett mit tenni.

Hanem ettől kezdve valahogyan elhidegültünk egymástól és jövőre már nem ültünk egymás mellé. Bambusz ki is fejtette egyszer, hogy engem okol az egészért.

Azután lassan kikerültünk az iskolából és azóta sem láttam Bambuszt.

— — — — — —

Közben megérkeztünk a baleset színhelyére. Egy autó nekiment a fának és vezetője kiesett a kocsiból. Az út szélén nagy tömeg állott és egyik része sajnálkozva nézte a balesetet, a másik fele pedig remekül mulatott az autón. Ilyen ócska kocsit ugyanis még senki sem látott és azon tanakodtak, hogyan indulhatott meg ez egyáltalán?

A sokaság engedelmesen utat nyitott. A földön egy alak feküdt és ebben a pillanatban valami furcsa érzés összeszorította a szivemet. A sérült Bambusz volt. Szegény, nagyon megüthette magát, mert alig szuszogott és néha fájdalmasan felnyögött.

Leguggoltam mellé és mindenről megfeledkezve, megráztam a vállát:

— Hé, Bambusz, ne vacakolj, itt a Gráf!

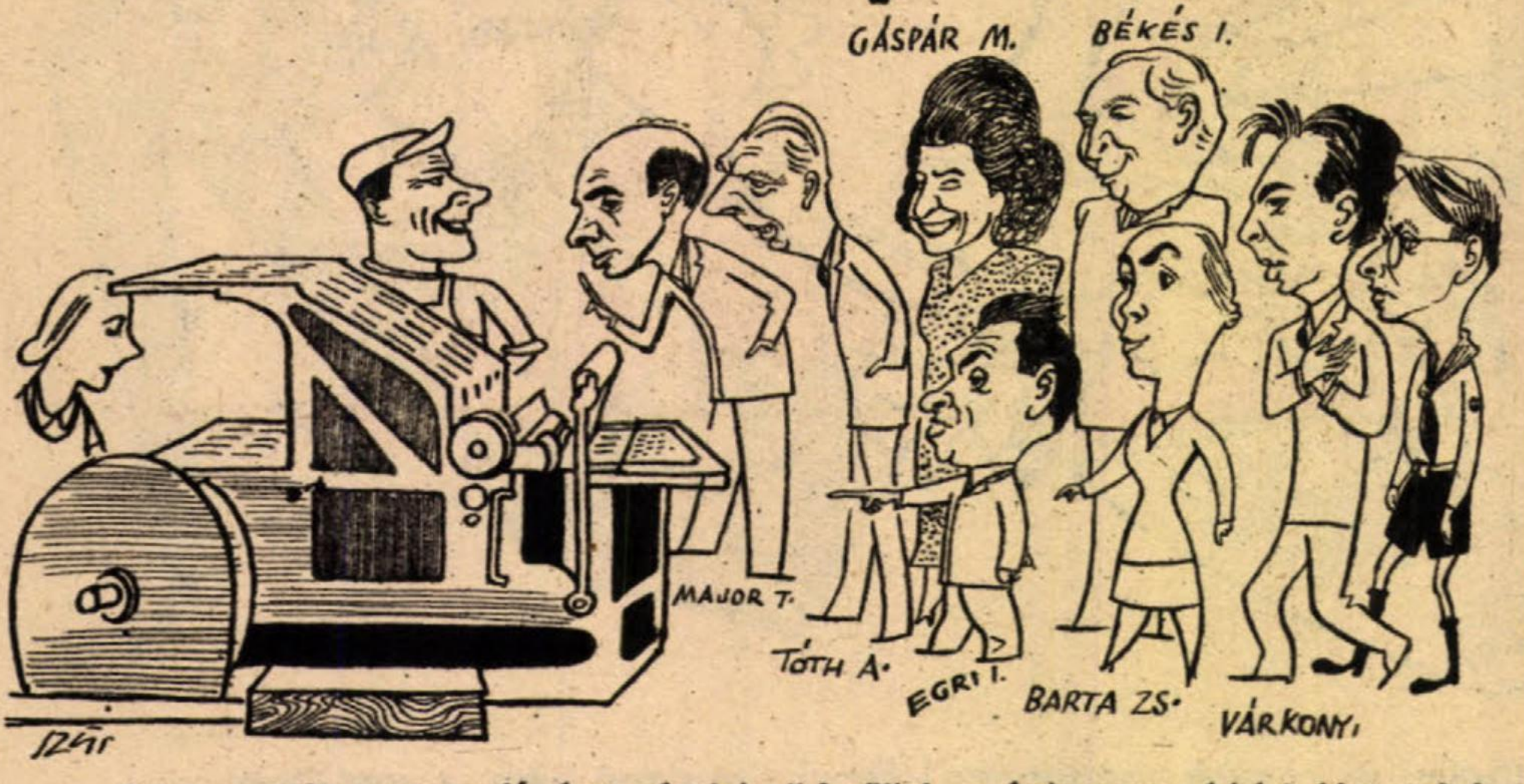
Bambusz felnyitotta a szemét és rámnézett. Nem értette, hogy kerültem ide

és miért van mentősapka a fejemen. Csak nézett rám egy darabig, azután felállt és leporolta magát.

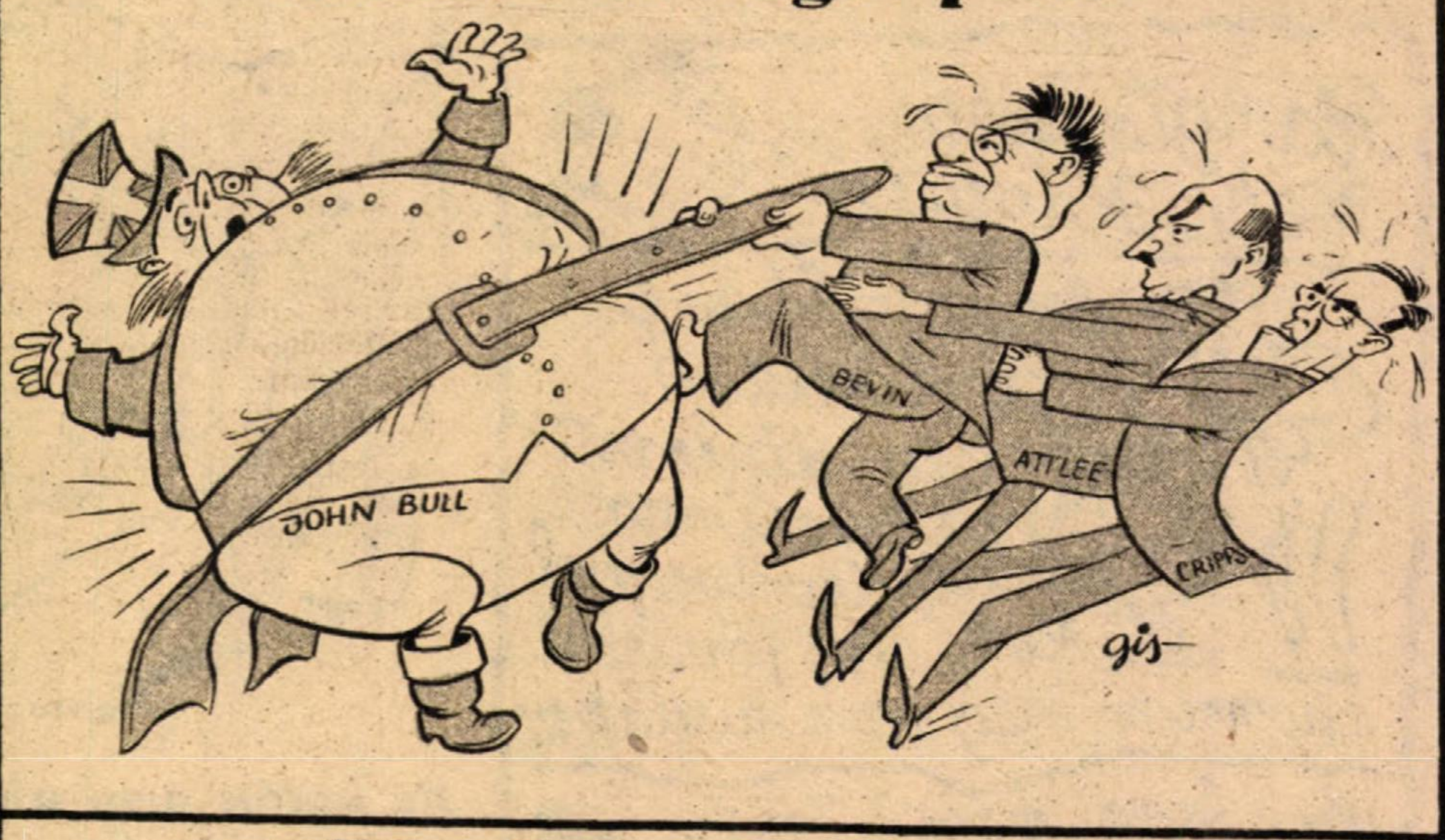
— Gyere, nézd meg a kocsimat — ez volt az első szava és sántikálva, de büszkén megindult az összetört tragacs felé.

Start!

Színigazgatók a nyomdászhoz: Amint elkészültek a hetvenezer bérlet kinyomásával, azonnal kezdjék meg a „Minden hely elkelt" táblák nyomását.

Szűkítik az angol piacot

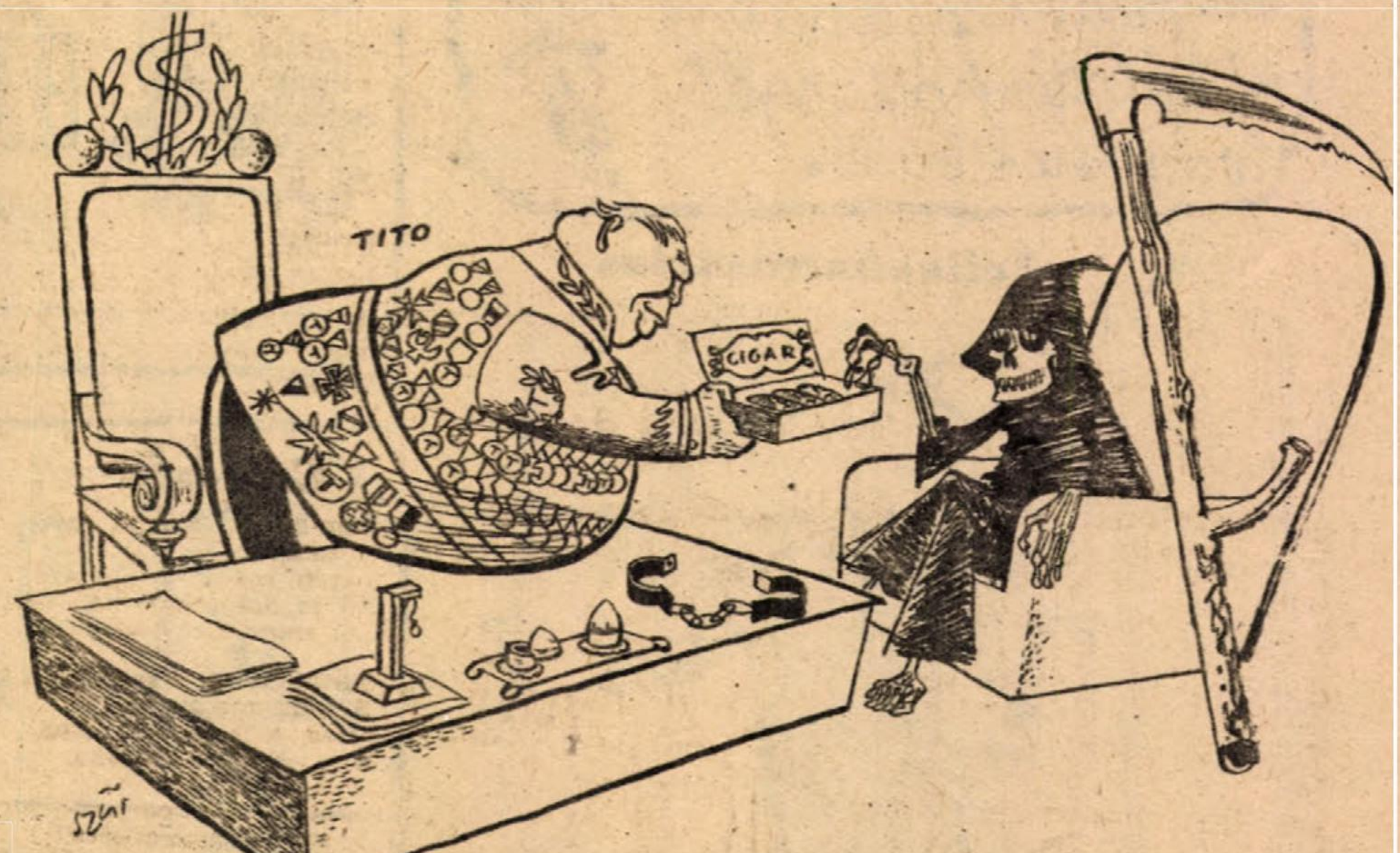

Keserű ébredés

Truman: Pedig olyan szép véres háborúról álmodtam.

Belgrádban

— Azért kérettem, mert üzleti ügyben szeretnék önnel tárgyalni...

Üzemek humora

Minden kötvény nyer

— Tudod-e szaktárs, hogy minden negyedik kötvény után nyereséget ad a pénzügyminisztérium?
— Az semmi. Minden kötvény után nyereséget ad az Ötéves Terv.

Remek munkaerő!

A nagyüzem egyik tisztviselőnője egy szép nap igazolatlanul távolmaradt munkahelyétől. X. elvtársat bízták meg helyettesítésével, aki leült a távollevő tisztviselőnő helyére s kinyitotta az íróasztal fiókját, hogy előszedje a különböző iratokat, munkaterveket, aktákat, stb. Mindezek helyett azonban az íróasztalban a következőket találta:

1. **Egy fél pár női harisnya.**
2. **Cérna, gyűszű, stoppolófa.**
3. **Két kötet ponyvaregény.**
4. **Egy köteg magánlevél.**
5. **Két fénykép.**
6. **Két üres fogporos doboz.**
7. **Egy üveg körömlakklemosó.**
8. **Két darab ruhakefe.**

Ezzel szemben nem találta a munkájához szükséges feljegyzéseket. Ez azonban nem bizonyult bajnak, mert dolgozni úgysem lett volna ideje X. elvtársnak. Idejét ugyanis telefonüzenetek átvételével töltötte. Éspedig:

1. Buci üzeni, hogy a körrendeletet megtalálta, abba volt csomagolva az a halom gemkapocs, amit számára a gyárból küld.
2. Böskének négykilós fia született, mindenki jól van.
3. Nagymama nincs jobban, nagypapa újra iszik.
4. A zálogcédula lejárt.
5. ...s így tovább a végtelenségig.

X. elvtárs most azon tűnődik, hogyan lehetne megakadályozni, hogy a távollevő tisztviselőnő bárkinek is átadja munkamódszereit.

(A Ganz üzemi lapja nyomán.)

Találós kérdés

— Mi az, fiacskám: minél többet adunk hozzá, annál könnyebb lesz?
— Az ötéves terv teljesítése.

Jellemzés

Az üzem közismert lógósa körül ismét kitör a botrány. Elhatározzák, hogy még egy próbát tesznek vele: új beosztásba helyezik. A személyzeti ügyek intézője megkérdezi volt munkatársait, hogy mihez van érzéke az illetőnek.

— Talán a számtanhoz — feleli valaki — ugyanis mindenből kivonja magát.

Szakvélemény

(Üzemi szomorújáték)

Ebben a jelenetben költött személyek szerepelnek, ha valaki magára ismer, nyilván vaj van a fején.

Szín: a Neheztéglagyártó N. V. konstrukciós irodája. Akadékos Ottó, a nagy szakértő íróasztalán könyvek, rajzok, elintézetlen újítási javaslatok. Asztala előtt áll a Munkásújító, rajzait teregeti ki. Kettejük között folyik ez a beszélgetés.

— Főmérnök szaktárs, azért jöttem, hogy bemutassam újításomat...

— Már megint egy újító! Úgy nőnek, mint a fű! Na, mondja el gyorsan, miről van szó, sok dolgom van, hív a 3 éves terv.

— Ki akarom kérni szakvéleményét egy újmintájú téglagyártó gépről, mely háromszor annyi téglát termel egy egységnyi idő alatt, mint az eddig ismert gépek. És ami a legfontosabb, mindjárt szárít is.

— Nonononono, lassan a testtel! Csak nem képzeli, hogy kapásból ítéletet mon-

dok egy újításról? Először át kell vizsgálnom az idevonatkozó magyar, német, olasz, francia, angol szabadalmi irodalmat, nem is szólva a szubtrópikus, illetve trópikus téglagyártás hatalmas irodalmáról. Majd aztán!

— Sokkal egyszerűbben is megállapíthatja, főmérnök szaktárs...

— Nonononono, lassan a testtel! Majd én megnézem! Persze nem most azonnal. Mindennek megvan a maga útja. Ha jó az újítás, beszél az maga helyett!

— Mi az, hogy jó? Kitűnő. Az én gépem megelőzte a korát. Talán csak tíz év mulva gyártanak külföldön olyan gépet, mint az enyém!

— Nonononono, lassan a testtel! Bízzák maguk csak ezeket a konstrukciós változtatásokat a mérnökökre. Maga csakugyan azt hiszi, hogy sikerült megoldania azt, amit én, Akadékos Ottó, a téglagyártás tudósa és európai hírű szakembere eddig nem tudtam megoldani: az önszárító téglagyártógépet? Ugyan kérem! Vigye az újítását, mielőtt kineveti az egész világ...

— Jól van, de akkor legalább jöjjön velem főmérnök szaktárs a műhelybe.

— Minek? Nincs időm, hív a terv!...

— Tudniillik az általam feltalált gépet már munkába állítottuk, és szerettem volna megmutatni, hogy milyen remekül működik.

Aranyos Béla.

Csin-bumm!

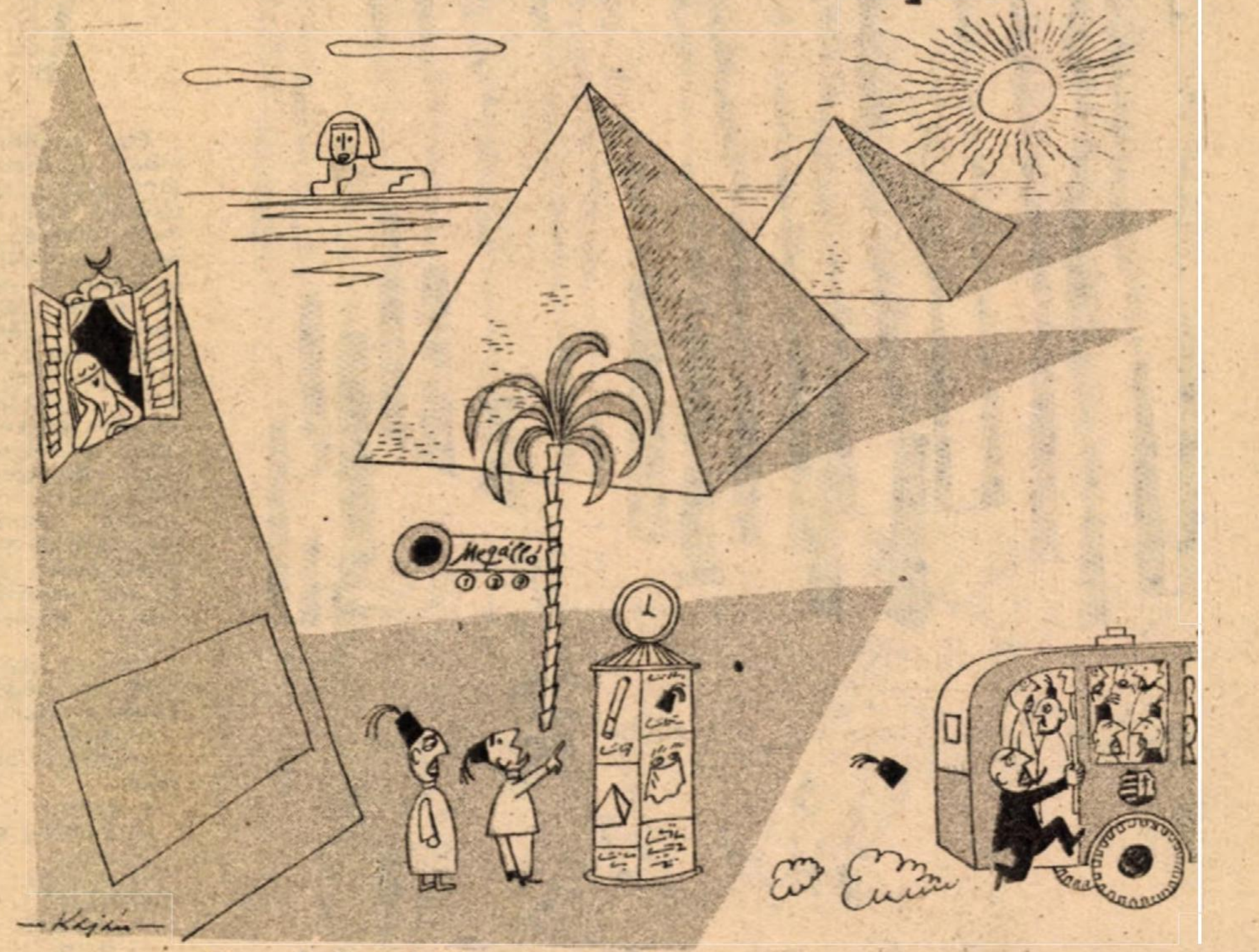
Csin-bumm szól a gőzkalapács.
Vígan megy a munka,
Nő is dolgozhat már nálunk,
Ezt mindenki tudja.

Sürög-forog a sok gép közt,
S vidám kacagása
Friss erőt önt társaiba,
Meg — a kalapácsba.

Csak az acél panaszkodik,
A szép menyecskére,
— Borzasztókat üt fejemre,
Nem lennék a férje.

Lükő Béla
Ganz-Waggongyári munkás

Emelkedik az autóbuszexportunk

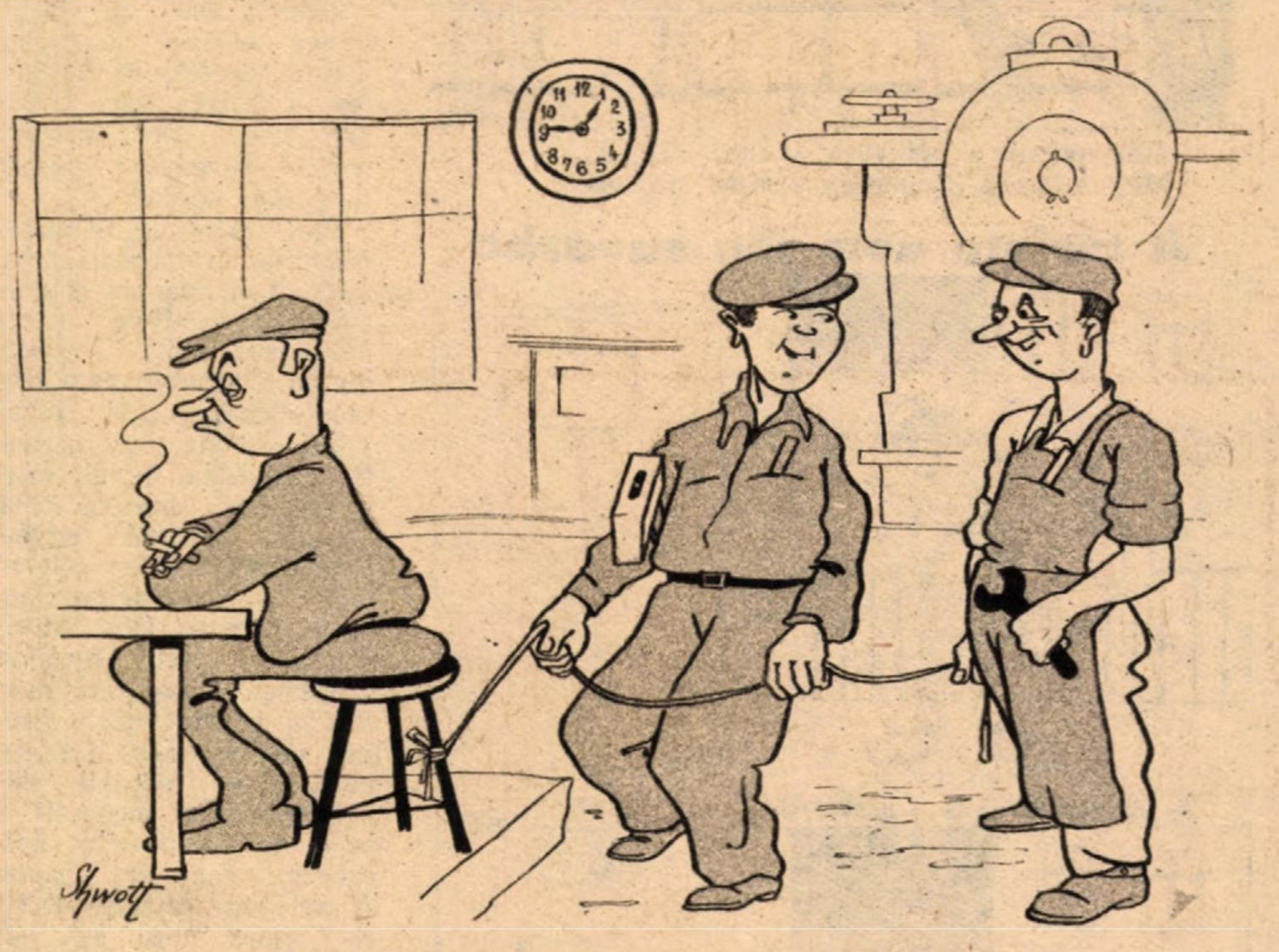

— Nem kell sokáig várni, effendi, a magyar Ikarus N. V.-ben hetven új szakmunkást képeznek ki, annyi lesz itt az autóbusz, mint a pesti utcákon!

Megszűnt a mestervizsga

Kicsi vagyok én,
Majd megnövök én,
Mestervizsga nélkül is majd
Mester leszek én!

Az üzemi étkezdében

— Már tíz perccel elmult az ebédidő, úgy hiszem, kezdhetjük figyelmeztetni Kovács szakit.

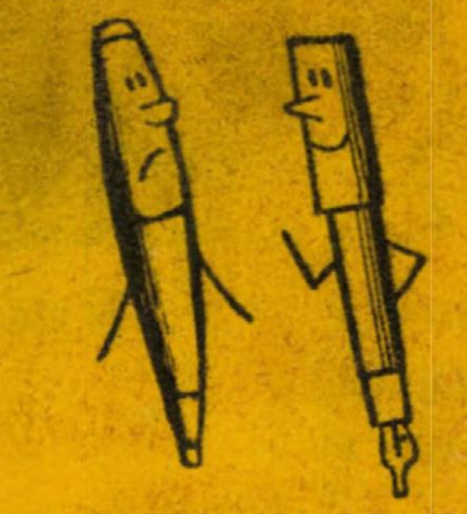
Elvtársak! Irjatok még többet az üzemek humorának!

Indul az Ötéves

— Hát nem furcsa, öregem?! Az ő tervük nyomán füstölög ez a sok gyárkémény és a mi terveink mennek füstbe vele.

Mese a golyóstollról

Egy töltőtollüzlet kirakatában az összes tollak a legjobb viszonyban voltak egymással. Már mindegyik mindent elmesélt magáról, csak egy golyóstoll állt némán és gőgösen az egyik sarokban. A többi töltőtoll nagyon szeretett volna megismerkedni vele, de ő fagyosan elhárított minden közeledést. — Az idő telt, mult és a tollak egyre kíváncsiabbak lettek a golyóstoll származására. Egyszer aztán, mikor már nem bírtak kíváncsiságukkal, megbízták egy aranyos kis Mont-Blanc-ot, hogy érdeklődjék a golyóstollnál. A kis Mont-Blanc valóban oda is ment hozzá és így szólt:

Hegyed oly elegáns és előkelő, mint egy valódi márki. Talán francia?

— Nem.

— Akkor bizonyosan amerikai.

— Nem.

— Esetleg svéd?

— Nem.

— Svájci?

— Nem.

— Angol?

— Nem.

— Ír?

— Egy nyavalyát írok — felelte a golyóstoll és gőgösen elfordult.

Nem valami édes teher!

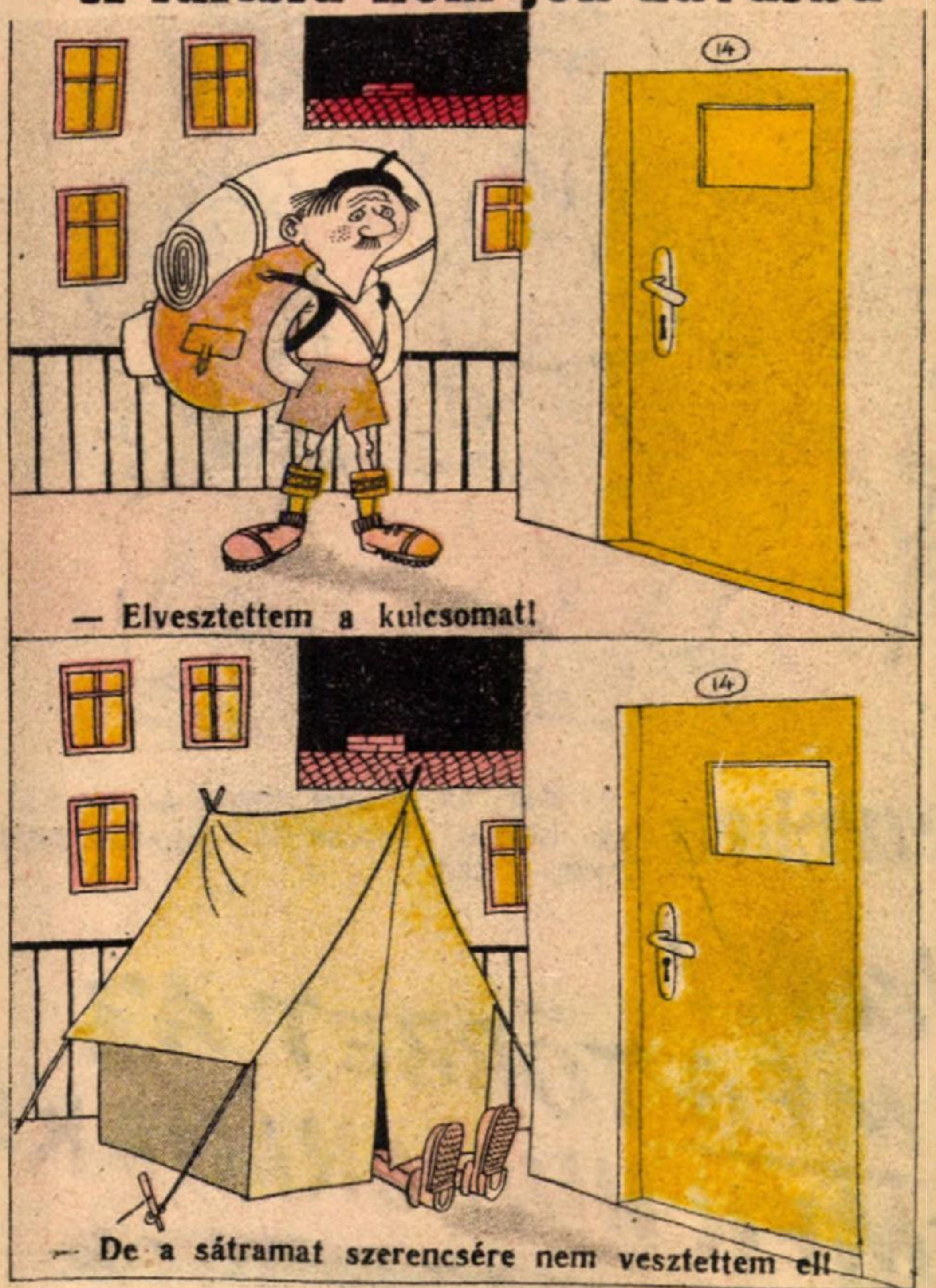
A DOLLÁR: Na, ugye mondtam, hogy ketten jobban bírjuk a strapát!

Őszi munkásüdülés

Még nyílnak a völgyben a kerti virágok,
Még sakkozik Krampács a Kiss szakival...

A túrista nem jön zavarba

— Elvesztettem a kulcsomat!

— De a sátramat szerencsére nem vesztettem el!

Darvas Szilárd:

Galgóci

Ugyan kivel nem fordul elő, hogy időnként megszorul és kölcsönkér? Nem is ember az, aki meg nem teszi.

Épp ezért nem neheztelek barátomra, Csupa Jenőre se, akivel szintén előfordul olykor, hogy pillanatnyi pénzzavarban van. Persze azt, hogy „pillanatnyi", nem kell túlságosan szigorúan venni. Thomas Mann Varázshegy című regényében hosszan értekezik arról, hogy az idő múlása milyen relatív: az élmény a döntő. Vannak percek, amelyek napoknak felelnek meg és vannak napok, amelyek percek alatt végetérnek. Ez az elmélet tökéletesen alkalmazható Csupa Jenőre: azok a pillanatok, amikor pénzzavarban van, heteknek tűnnek és amíg egy kölcsönt visszafizet, az évekig is eltart.

Ezért van az, hogy Csupa Jenővel kapcsolatban mindenféle szólásmondás a helyén van, kivéve azt, hogy „Jól megadta neki!" Mivelhogy ilyesmi még nem fordult elő.

Épp ezért az emberek bizonyos tartózkodással kezelik őt, én magam is többször elkergettem, mikor kölcsönért jött hozzám, legutóbb azonban nem tudtam ellenállni neki. Hónap vége lehetett, úgy harmadika-negyedike körül, mert Csupa Jenő dacolva néhai Gergely pápával egyéni naptárszámítást folytat, meglévő vagyonához igazítva előre az időt, minélfogva szilveszter gyakran december másodikára esik. Elsírta bánatát, mely szerint egy bizonyos Galgóci nevű ember áldozata, akinek nyomorán megesett a szíve és 50 forintot kölcsönzött neki két napra. A két nap azonban letelt és Galgóci most egy hét haladékot kért, amit ő, Csupa Jenő nem tagadhatott meg tőle, viszont itt áll jószívének áldozataként egy vas nélkül.

Rettenetesen meginditott, hogy akadt valaki, akinek még Csupa Jenőt is sikerült átejtenie, épp ezért átnyujtottam neki a kért összeget, minekutána megesküdött, hogy egy hét mulva, amikor Galgóci egész biztosan fizet neki, én is megkapom a magamét.

Egy hét mulva azonban Csupa Jenő kisírt szemekkel jött hozzám és elmesélte, hogy Galgóci újból rútul becsapta őt, ismét három nap haladékot kért s ezért engem is türelemre kér. Mit tehettem egyebet, magam is bajban lévén, kölcsönkértem Retek Gézától 50 forintot azzal, hogy három nap mulva Galgóci megadja Csupa Jenőnek, Jenő nekem, én meg neki.

Galgóci azonban három nap mulva se fizetett, ennélfogva Csupa se nekem és én se Reteknek, aki mit tehetett egyebet, kölcsönkért újabb egy hétre 50 forintot Döme Dénestől, azzal, hogy egy hét mulva fizet, mikoris Galgóci megadja Csupa Jenőnek stb.

Közben mindnyájan meggyűlöltük Galgócit, akit nem is ismertünk, de ő ültette fel Csupa Jenőt, nyomorúságunk kútfejét. Gyakran összejöttünk Galgóci-ügyben, elképzeltük, milyen aljas fráter lehet és egyáltalán nagyon utáltuk.

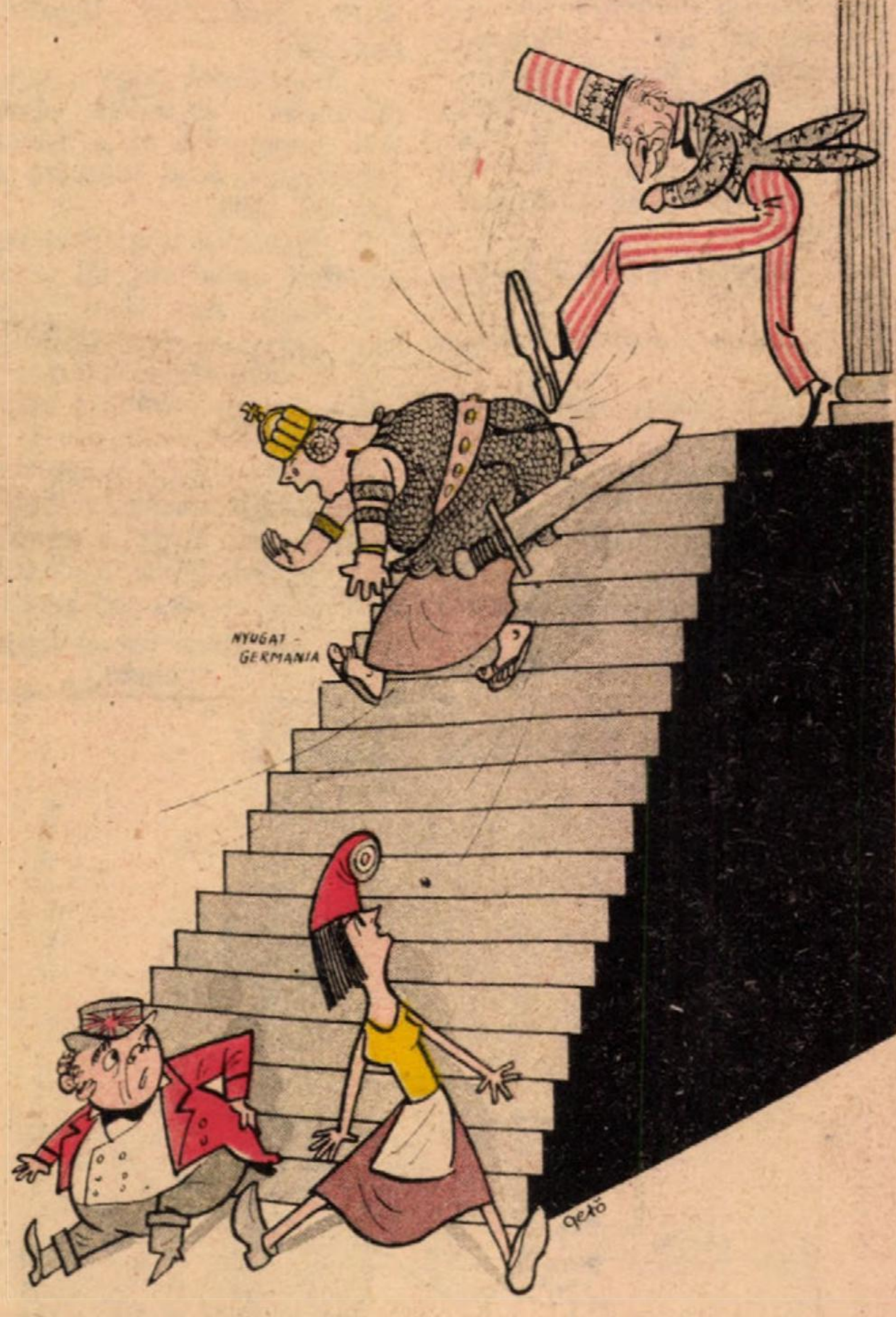
Annál inkább, mert a továbbiakban sem fizetett, minélfogva Döme Dénes is kénytelen volt kölcsönt kérni s így Galgóci áldozatai a hónap végére rendkívül megszaporodtak. Mintegy huszan lehettünk már, mikor végre eljött az elseje és nyomorunk végetért. Én megkaptam a pénzt Csupa Jenőtől, tőlem Retek, Retektől Döme és Dömétől a többi tizenhat, úgy vették át egymástól az ötven forintot, mint a stafétabotot. Mindenki megbocsátott mindenkinek, én is Csupa Jenőnek, keblemre öleltem őt és nem restelltem néhány becsmérlő szót pazarolni Galgócira, aki miatt mindnyájan annyit szenvedtünk. Ámulva nézett rám.

— Galgóci? Ki az? — kérdezte csodálkozva.

Mivelhogy már nem emlékezett arra, hogy mit hazudott annak idején s ilymódon megértettem, hogy mind a huszan egy nemlétező embert utáltunk egy teljes hónapon keresztül.

Ilyen relatív dolog a szeretet.

Leértékelik a nyugatnémet márkát is

Nyugatgermánia: Hé, várjatok, én is jövök!

Buta kis malac

— Mi szeretnél lenni, ha nagy leszel?

— Olyan szép, díszes Mágnássajt, amiből tíz deka három forint hatvan!